

# KarawankenBote

Verlag und Schriftleitung: Klagenfurt, Bismarckring 13, Postfach 115 / Bezugspreis (im voraus zahlbar) monatlich RM 1.— frei Haus (einschließlich RM 0.20 Zustellgebühr)  
Abbestellungen der Zeitung für den nachfolgenden Monat werden nur schriftlich und nur bis 25. des laufenden Monats angenommen

Nr. 58.

Kraiburg, den 26. Juli 1944.

4. Jahrgang

Mogočna izpoved zvestobe nemškega naroda Führerju

## Moč in prapor v pest!

### Führer: Tokrat bomo obračunali tako, kakor smo tega navajeni mi nacionalsocialisti — Himmler poveljnik fronte v domovini

Führerhauptquartier, 21. julija 1944. Führer je danes ponoči v nemškem radiju imel sledeči govor nemškemu narodu:

»Nemški rojaki in rojakinje!

Ne vem, kolikokrat je bil do sedaj na mene nameravan atentat in izveden. Če vam pa danes govorim, vam govorim iz dveh posebnih razlogov:

1. da vi slišite moj glas in da veste, da jaz sam nisem ranjen in da sem zdrav,

2. da boste bolj točno zvedeli o ločinu, ki mu ni enakega v nemški zgodovini.

Neka posebno mala klika častilakomnih, brezvestnih in istočasno zločinsko neumnih častnikov je napravila komplot, da bi mene odstranila in da bi istočasno iztrebila štab nemškega vojnega vodstva.

Bomba, ki jo je bil položil Oberst grof Stauffenberg, se je razletela dva metra ob moji desni strani in je težko ranila celo vrsto meni dragih sodelavcev, eden je umrl. Jaz sam nisem čisto nič ranjen, razen zelo malih ogulin, pleškov in opeklin. Jaz pojmujem to kot potrditev po božji previdnosti dane mi naloge, da še dalje grem za svojim življenjskim ciljem, kakor sem to delal do sedaj, ker smem pred celim narodom svečano priznati, da sem imel odle, ko sem prišel v Wilhelmstraße, samo eno misel, da po najboljšem znanju in vesti izpolnjujem svojo dolžnost in da sem, ko mi je postalo jasno, da je postala vojna neizbežna in da se ni mogla več odlagati, prav za prav poznal samo skrbi in delo in da sem v neštetih dnevih in neprespanih nočeh živel samo za svoj narod.

V uri, v kateri so nemške armade v najtežjih bojih, se je sedaj, slično kakor v Italiji, tudi v Nemčiji našla neka posebno mala skupina, ki je verovala, da bo, kakor v letu 1918, mogla zadati udarec z bodalom v hrbet. Ali ona se je tokrat zelo težko zmotila.

Trditev teh uzurpatorjev, da nisem več živ, je s tem v tem hipu ovržena, ker govorim vam, moji ljubi rojaki. Krog, ki ga predstavljajo ti uzurpatorji, je, kar se more misliti, zelo mal in nima z nemško oboroženo silo in predvsem z nemško armado nobenega opravka. Je to zelo mal krožek zločinskih elementov, ki bodo brez milosti iztrebljeni.

Zato v tem trenutku zapovem:

1. da nobeno civilno mesto ne sme sprejeti nobenega povelja od službene oblasti, ki si jo prisvajajo ti uzurpatorji,

2. da nobeno vojaško mesto, nobeden vodja čete, noben vojak ne sme ubogati kategorikoli povelja teh uzurpatorjev, da je nasprotno vsak dolžan, da predajalca ali dočičnega, ki bi izdal tako povelje takoj aretira, ali pa pri odporu takoj pobije.

Da bi končno napravil red, sem postavil za poveljnika armade v domovini Reichsmministra Himmlerja, v generalni štab sem pozval Generalobersta Guderiana, da bo nadomestoval radi boleznimi odsotnega šefa generalnega štaba, in določil nekega drugega vodjo, ki se je skazal na vzhodnem bojišču za njegovega pomočnika.

Na vseh drugih službenih mestih Reicha se ne spremeni nič. Prepričan sem, da bomo z izstopom te male izdajalske in zarotniške klike končno tudi v zaledju domovine na pravili atmosfero, ki jo potrebuje bojovnik na fronti, ker je nemogoče, da v prvi črti stotisoči in milijoni pridnih mož žrtvujejo vse, medtem ko doma neki posebno mali krožek častilakomnih, nizkih kreatur hoče stalno onemogočiti to zadržanje.

Tokrat se bo pa tako obračunalo, kakor smo tega navajeni mi nacionalsocialisti.

Prepričan sem, da bo vsak pošten častnik in vsak hraber vojak v tej uri to razumel.

Kakšna usoda bi zadela Nemčijo, če bi bil naklep uspel, to more le malokdo doumeti. Zahvaljujem se Previdnosti in mojemu Stvarniku, ne za to, ker me je ohranil, moje življenje je sama skrb in samo delo za moj

narod, temveč zahvaljujem se mu za to, ker mi je dal možnost, da bom smel te skrbi dalje nositi in v mojem delu nadaljevati, v kolikor to morem zagovarjati pred svojo vestjo.

Vsak Nemec, vseeno kdo je, ima dolžnost, da proti tem elementom brezobzirno nastopi in da jih aretira, če bi se pa kakorkoli upirali, brez odloga ubije. Izdana so povelja vsem četam, ta bodo brez obotavljanja iz-

## Reichsmarschall zračnemu orožju

Führerhauptquartier, 21. julija. Reichsmarschall je imel sledeči nagovor mozem zračnega orožja:

»Tovariši zračnega orožja!

Nepojmljivo grd naklep umora je bil v četrtek poskušen na našega Führerja po Oberstu grofu Stauffenbergu po nalogu neke nizkotne klike bivših generalov, ki so morali biti odstavljani radi tako bojazljivega kakor tudi slabega vodstva. Führer je bil po Previdnosti Vsemogočnega kakor po čudežu rešen.

Ti zločinci skušajo sedaj kot uzurpatorji, da zavedejo zmedo med četami. Radi tega za-

vedena, kakor to odgovarja poslušnosti, ki jo pozna nemška armada.

Posebno pristrčno pozdravljam svoje stare sobojevnike, da mi je bilo dano rešiti se usode, ki za mene ni vsebovala nič strašnega, ali bi bila prinesla najstrašnejše za nemški narod.

Tudi v tem vidim migljaj Previdnosti, da moram nadaljevati s svojim delom in bom tudi nadaljeval.

povem: V Reichu vodi po mojem nalogu Generaloberst Stumpli kot vrhovni poveljnik zračnega brodivja vse skupine zračnega orožja v notranjosti Reicha. Samo moja in njegova povelja se morajo izpolnjevati.

Reichsführerju-SS Himmlerju morajo vsa službena mesta zračnega orožja po zahtevi dati dejavno pomoč. Poleti selov, vseeno s kakšnimi stroji, se smejo izvesti samo z mojim, ali njegovim dovoljenjem.

Častniki in vojniki vseeno, kakšnega čina so, ravno tako civilne osebe, ki bi zagovarjale te zločince, ali bi se vam približale, da bi vas nagovorile za njihov obžalovanje vredne. (Nadaljevanje na 2. strani)



## Gauleiterjeva brzojavka Führerju

Moj Führer,

Z odkritosrčnim veseljem in z največjim zadoščenjem zaradi Vaše čudežne rešitve je tačas v deželnem glavnem mestu in v vseh mestih Kreisov v Kärntnu zbrano celotno prebivalstvo, da pred vsem svetom izrazi svoj globoki gnus zaradi prostaškega čina zločinske izdajalske klike, in da vam, moj Führer, manifestira nečastno zvestobo, jekleno odločnost do boja in neizpodbitno vero kärntnerske dežele v zmago. Može in žene, mladina Kärntna Vas ne bodo nikoli razočarali.

Heil, moj Führer!

Podp. Rainer, Gauleiter.

## Mimogrede ...

Prisega nacije

V nočni uri je pozval Führer nemški narod. Veseli, da smo mogli slišati glas moča, ki ga obdaja ljubezen in zvestoba

vsega naroda, v strahu pred pričakovanjem resnih obvestil, smo sedeli okrog zvočnika. Kar nihče ne bi slutil, se je zgodilo. Mala skupina infamnih lopovov se je ponudila v svoji zločinski blaznosti sovražniku kot orodje, da bi odpravila Führerja in s tem zadela nemški narod v srce.

Njihov peklenski načrt je spodletel, ker je božja roka ščitila genija, ki mu je zgodovino oblikujoča usoda dala nalog, da reši nemški narod iz stiske in sramote, v kateri so ga nameravali njegovi sovražniki zadušiti, ki je vse može in žene nemške krvi zbral za podporo nacionalsocialistične revolucije in ki jih s fanatično vero in nezmotljivim stremljenjem za ciljem povede nasproti bodočnosti svobode, veličine, socialne pravičnosti.

Po petih letih neizprosne, vse zgodovinske izmere in človeške predstave prekašajoče vojne so morali naši boljševiško-plutokratski smrtni sovražniki, ki jih je židovstvo nagnalo v uničevalni boj proti nemški državi, spoznati, da nas orožja nikoli ne bodo mogla premagati. Kar se je ponesrečilo 8. novembra 1939. leta, naj bi se ponovilo zato, da bi se v spominu na 1918. leto z notranjim prevratom izločilo vodstvo države. Zločin, ki bi naj pahnil Nemčijo v najglobljo nesrečo, je spodletel, puč majčkene klike najpoglejših častnikov, ki nimajo nič skupnega z nemško vojsko, je v kalu udušen. Storilce in njihove pomagače bo zadela najbolj neusmiljena kazen.

Iz vročih src pa se zahvaljujemo danes Previdnosti, ki nam je obvarovala Führerja in s tem dala vsemu svetu božji znak, da izpolnjujeta njegova oseba in njegovo delo sveto mislijo, ne samo za blagor nemškega naroda, ampak celotnega človeštva, ki ga je treba osvoboditi židovsko-boljševiškega biča. Toda gotovo ni bilo treba tega pretresljivega spričevala, da se je stopnjevala ljubezen, s katero imamo mi vsi posebno radi Führerja, da okrepi vero, ki jo imamo brezogledno v njega, da prečisti zvestobo, s katero ga spoštujemo, da ojači pokornost, s katero ubogamo njegova povelja. V sreči in stiski stoji ves narod za Führerjem. Iz zločinskega naklepa proti njegovemu življenju črpamo samo fanatično sovraštvo proti našim nasprotnikom in neupogljivo kljubovalnost, da jih uničujejo porazimo. Nemški narod se strne danes le še v gostejšo falango, ker na vseh frontah naskakujejo naši sovražniki, da bi izsilili odločitev vojne v njihovem smislu. Tako totalno, kakor mi spadamo k Adolfu Hitlerju, tako totalno bomo izpolnili njegovo voljo, pripravljeni do najsrajnejšega boja in odločeni do najvišjih žrtev ter vredni, da si z železnimi pestmi in trdimi srci osvobodimo zmago.

Samo kapljica ...

Britance boli v duši, da se morajo zdaj v veliki bitki v Normandiji sami bojevati in da ne morejo več na bojišču

uporabljati tistih evropskih pomožnih narodov, ki so jim bili v prejšnjih časih na razpolago. S pravim voščjem gladom so radi tega planili na prebivalce tistega konca francoske zemlje, ki je pod njihovo oblastjo, in so jih začeli brezobzirno novačiti. Izbrali so si ravno francoski narodni praznik, da so uredili v cerkvah naborne pisarne, da na ta način apelirajo na sentimentalnost »osvobojenih«  
Francozov. Ali glej, vsa potrata, vse, kar so poskušali, je bilo brezplodno. Pustimo, da nam o tem spregovori sam dopisnik neke angleške poročevalne agencije: »Želel bi, da napišem, da so se prostovoljci prerivali k prijavnim pisarni. All trenutno jih ni več kakor za eno kapljico ...«  
Seveda Angleži nečejo razumeti pravega vzroka nenaklonjenosti, ki jim jo je pokazalo normansko prebivalstvo. Ker kako sme kdo dvomiti o njihovi nezmotljivosti, človečnosti in bogusličnosti? Britanski dopisnik je tudi mnenja, da se da ta neuspeh naborne akcije obrazložiti s tem, da drže Francoze kot vojne ujetnike ali prisilne delavce v Nemčiji. Pustimo plemenitemu Britancu to samoprevaro! V Evropi ve vsak, da goni v Nemčiji delujve Francoze baš tista prostovoljna izpodbuda, katere pomanjkanje je moral sovražnik na svojo žalost ugotoviti v Normandiji.

Kačji političar

Eksistira politična zvrst tistih kačjih ljudi, ki so jih v prejšnjih časih kazali na sejmih in ki niso ravno redki. Če hoče-

mo imenovati za te vrste poseben vzoren eksemplar, nam ni treba predolgo iskati. Francoski disidentski general de Gaulle je tako abnormiteta in najbolj sposoben, da se producira v razstavah. Zdej miš zdej tič, zdej boljševik zdej demokrat, zdej aspirant za diktaturo, vse to bi bil rad naenkrat in se ne bi rad zameril ne Stalinu, ne Rooseveltu, ne Churchillu. Povsod ga je zadosti ali spreminja se lahko kakor kamelion. Med-

## Komplot popolnoma zlomljen

Berlin, 21. julija. Kakor je zvedelo Deutsches Nachrichtenbüro, je komplot zločinske častniške klike popolnoma propadel. Kolovodje so si, ko so videli neuspeh naklepa, sami vzeli življenje, deloma so jih ustrelili bataljoni vojske. Med ustreljenimi je tudi atentator Oberst grof Stauffenberg. Do drugih incidentov ni prišlo. Ostali, ki so po svojem ponasanju sokrivci zločina, bodo pozvani na odgovor.

tem ko je de Gaulle — da bi zadostil svoji ničurnosti — odredil, da se nek trg v Cherbourgu imenuje po njem, je istočasno napravil z Rooseveltom načrt, po katerem naj bi se v bodoče upravljala Francoska Indokina po »mednarodni komisiji zaupnikov«, to se pravi praktično, po Severoamerikancih. In medtem ko je ta v vseh barvah svetlikajoči se umetnik pretvarjanja, stremel v Washingtonu in Ottawi za naklonjenostjo velikih plutokratov, je istočasno dopustil, da je francosko-kanadsko prebivalstvo priredilo separatistične demonstracije pod duhovnim vodstvom. Kakor se sliši, so se vršile te spletke po namigu iz Moskve. Lahko se torej pričakuje, da bo nihalo gugačice se de Gaulleove politike v kratkem udarilo proti Vzhodu. In tako bo šlo naprej dole, dokler ne bo nekega dne ta potencirani izdajalec običal med vsemi stoli, in s tem dobil plačilo, ki ga zasluži mož brez časti, brez srca in brez načel.

**Glasniki zmede** Politika povojnih usmeritev od strani plutokratskih vlad in zlasti po Zedinjenih državah je že zaradi tega slepila politika, ker temelji na megleni predpostavki, da bodo zmagali zavezniki. Vse konference, komisije in načrti za bodočnost, ki jih v dolarski Ameriki brez presledka fabricirajo in krasijo s sijajnimi umeni, so zaenkrat najmedlejša teorija in zato niso vredni, da bi se človek preveč resno bavil z njimi. Morebiti imajo te povojne usmeritve — gledane iz Washingtona — agitatoričen pomen, toda tudi v tem oziru so nedostaki tako jasni, da more biti učinek te reklame samo omejen. Tu je na primer Rooseveltov židovski telesni novinar Walther Lippman v svoji novi knjigi »Vojni cilji Zedinjenih držav ugotovili, da »zunanjia politika Zedinjenih severnoameriških držav ne odklanja samo kontrole zapadnega Pacifika po kakšni tuji sili, ampak da je ravno tako odločena, preprečiti kontrolo vzhodnega Atlantika po kakšni tuji sili.« Lippman navaja to tendenco washingtonskega imperalizma kot razlog za to, da so se morale Zedinjene države dvakrat vojskovati proti Nemčiji. Ni nam treba niti uvaževati tega, da se tukaj skoraj na vsa usta priznava agresivnost in vojna krivda Rooseveltove politike, vendar se moramo vprašati, ni li bila bolj Anglija kakor Nemčija tista, ki je doslej imela kontrolo vzhodnega Atlantika. Da je vojna Zedinjenih držav v smislu Lippmana in Roosevelta ne nazadnje namenjena proti angleškemu zavezniku, izhaja tudi iz nadaljnje izjave židovskega pisca, po kateri »bosta Moskva in Washington v bodoče edini važni mesti« in po kateri »bo samo od odnošajev med tema dvema mestoma odvisno, ali bo prišlo do tretje svetovne vojne.« O Londonu v tej židovski sliki bodočnosti sveta sploh ni več govora. Dvomljivo je, da li se bo s takimi izraelskimi zaželenimi slikami dosegel velik propagandni učinek v angleškem narodu. Je pač še zmiraj bilo tako, da so židje, če so se čutili blizu vrhunca svoje moči in že mislili, da jim leži pred nogami v zmedo pripravljani svet, s svojim neizmernim sovraštvom proti ljudem napravili v zadnjem trenutku kakšno veliko neumnost in s tem zopet razbili s tisočimi spletkami in zvijačami postavljeno zgradbo svoje moči. Taka reakcija tudi sedaj ne bo izostala.

Verlag und Druck: NS-Gauverlag und Druckerei Kärnten GmbH, Klagenfurt. — Verlagsleiter: Dr. Emil Heitjan. — Haupt- und Schriftleiter: Friedrich Hörtnermann. Zeitung ist Anzeigensblatt Nr. 1. Aufl.

**NEZAŽELENI GOST**

Dogodki se začinjajo! Susanne je zapeljiva stvarca. Christa si že lahko dovoli tako ljubkost v hiši. Kajti prvič se gospodar hiše zadovolji z gospodično. Drugič ima on svojo sladkovodno ribarstvo — in kajtje. S to dobro izravnanu trojico je izčrpano njegovo zanimanje, in ni nobene nevarnosti. Pri Antonu zares ni prav nobene nevarnosti. On je vzoren soprog. Zadovoljstvo je vir sreče. Ni bilo ravno tako enostavno, da sta se ta dva vzel. Predvsem je bila tu predhodna zgodbica, ki jo morda zdaj smatramo za manj pomembno, čeprav je imela uvaževanja vreden pomen, kar se tudi izkaže kot pravilno na eni izmed sledečih strani. Seveda bi zdaj marsikdo rad smelo preskočiti branje do te strani, toda to ne bi bilo pametno. Človek mora pri vseh stvareh v življenju najti najlepše strani, in to mu je mogoče le takrat, če pozna vse »strani«. Torej: Bilo je v zoološkem vrtu. Pred neko rešetko so stali trije ljudje. Za rešetko so ležale tri zveri. Dva izmed teh je nekdo opazoval. Tretja oseba, Christa. Ta je slučajno stala poleg onih dveh. Ta dva — Kottenkamp in Anton — (seveda Christa takrat še ni vedela, da je to bil Anton) sta se bila zelo poglabila v ogledanje zveri, in Christa je slišala sledeči razgovor: »Ti torej misliš, da bi naj takoj raztrgala?« »Pri tej priči.« »In koliko ljudi požre taka zver, da je si ta?« »Enega.« Ni bilo nič čudnega, da je bila Christa mnogo bolj pozorna na te dva moza kakor

**»Usoda je vnovič blagoslovila Adolia Hitlerja«**

Berlin, 25. julija. Globoko ganote, ki se je polastilo nemškega naroda spričo vesti o prostaškem atentatu na Führerja, in hkrati njegove srečne rešitve govori iz poročil, ki so došla doslej iz zavezniki in prijateljskih držav Evrope.

**Italija:** V političnih krogih Zgornje Italije je napravilo poročilo o groznem izdajstvu zločinske klike v najhujših urah nemške zgodovine ogromen vtis. Saj se v fašistični Italiji spominjajo, da se je tukaj sličnim silam posrečilo pahnuti državo in ves narod v nesrečo, kakršne še nista doživela tekem svoje zgodovine. S tem večjim veseljem po zdravljajo zato vsi obnovljajoči elementi fašistične Italije, ki so strnjani okrog Duceja, srečni izid tega atentata. Hkrati poznajo iz ostrih ukrepov proti vsem poskusom izdajalske klike, ki jih je Führer sam objavil v svojem radijskem nagovoru, ogromne rezerve sil, ki omogočajo nacionalsocialističnemu nemškemu Reichu, da opravi s takimi pojavi

**Norveška:** Usoda je štiti Adolia Hitlerja in njegovo delo. Vest o napadu so vseskozi sprejeli z občutki studa Omembe vredni so številni telefonski pozivi pri vodečih nemških osebnostih, v katerih so Norvežani iz vseh krogov prebivalstva spontano izražali svoje zadoščenje, da napad ni uspel. Kmečki list »Nationen« piše, da je usoda znova varovala in blagoslovila Adolia Hitlerja in njegovo delo. Norvežani, ki vidijo v Führerjevi osebi prvi branik proti boljševski nevarnosti, so polni hvalečnosti spričo dejstva, da je bil Führer ohranjen.

**Ogrska:** Po radiu je zvedela ogrska javnost v četrtek vest o ponesrečenem atentatu na Führerja Ogorčenje, ki ga je to poročilo povzročilo na Ogrskem, prekaša samo zadoščenje, s katerim so vzeli na znanje Führerjevo rešitev. Ministrski predsednik Sztojay je neposredno po dospelu poročila obiskal nemškega poslanika in državnega pooblaščenca dr. Veessenmayerja in mu izrekel svoje osebne čestitke kakor tudi čestitke vsega ogrskega naroda na rešitvi Führerja. Ogrski narod zazre v tem, da sta se ponesrečila ta naklep kakor tudi oni v 1939. letu, znak usode, da je Previdnost odločila Führerja za velike naloge.

**Finska:** Vest o nameravanem umoru Führerja se je razširila v Helsinkih v poznih popoldanskih urah v četrtek kakor leteči ogenj. Casopisi so prinesli posebne izdaje s prvimi poročili o atentatu in v svojem tisku so bili tudi v petek še pod do'mom tega dogodka. V nekem lastnem komentarju spominja »Il Sanomat« na napad v Münchnu pred petimi leti, za katerim je stala angleška tajna služba. Zdaj je mala skupina zaslepljenih in zločinskih častnikov poskusila, pripraviti nemškemu narodu usodo 1918. leta. Kaj bi pomenilo, če bi atentat uspel, leži jasno na dani. »Aftonposten« podčrtava, da se je naklep ponesrečil na srečo Evrope in ne nazadnje na srečo finskega naroda. Sile, ki so mislile, da bodo z orožjem umora mogle priboriti to, česar z boji na bojiščih niso mogli doseči, so zopet doživele težko razočaranje.

**Praga:** Vest o nameravanem umoru Führerja je vzbudila v češki javnosti ogorčenje zaradi tega, ker je izdajalska klika poskušala z zavratnim napadom na življenje Adolia Hitlerja pahnuti v neznanstvo nesrečo ne samo nemški narod, ampak tudi za svojo svobodo bojujočo se Evropo. Češko časopisje poudarja zlasti, da občuti češki narod spričo ponesrečenega atentata globoko zadoščenje in hva

ležnost nasproti Previdnosti. Listi objavljajo brzojavko državnega predsednika Hache Adolfa Hitlerju in sporočajo Führerju čestitke češkega naroda. »Poledni list« piše, da so Čehi po čudežni Führerjevi rešitvi znova utrjeni v prepričanju, da bo Evropa iz te vojne zmagovito izšla. Trdno in zvesto vztrajati pri Führerju, bo tudi za naprej parola.

**Bolgarska:** Ko so v bolgarskem glavnem mestu najprej iz govorice in potem iz poročila zvedeli o atentatu na Führerja, se je polastila bolgarskega prebivalstva velika razburjenost. Vedno znova so Bolgari vsakega Nemca, ki so ga poznali kot takega, nagovorili na ulicah in vprašali, če ne ve nič natančnejšega in kako se godi Führerju. Ko je potem v poznih večernih urah izšlo prvo uradno poročilo, iz katerega je izhajalo, da Führer ni bil ranjen, so si široki krogi bolgarskega naroda oddahnilo. »Kakor je rekel nek bolgarski novinar in kakor so rekli tudi častniki bolgarskega generalnega štaba — »samo en mož je, ki lahko reši Evrope boljševizma, in to je Adolf Hitler.« Petkovski tujerški listi so prinesli na prvi strani uradni nemški komunikacije s Führerjevo sliko.

**Belgija:** Prvi komentar o atentatu na Adolia Hitlerja je prinesel list rekisistov »Le pays real« iz katerega posnamemo sledeče: »Kakšno veselje bi bilo izbruhniti v pisarnah zaveznikov in pri njihovih voditeljih in bi ga židovske radioodtajne postaje prenašale v svet, če bi se bil posrečil na Führerja izvršeni atentat. Toda pri nemškem narodu in pri vseh tistih, ki se bore za Evropo, je danes veselje, da je Führer kakor po čudežu ušel komplotu. Mi se ravno tako veselimo, da je Previdnost še nadalje ohranila Evropi odjutri Führerja, ki je zedinitelj Evrope. V tem da se je izjalovil ta prostaški napad zazremo tudi jamstvo tiste zmage, ki jo bo Previdnost podarila Führerju od jutri vse pomirjene Evrope.«

**Hrvatska:** Vest o atentatu je tukaj zbudila ogorčenje in stud v takšni meri, kakor še noben drug dogodek v prejšnjem času. »Zahvaljujemo se Previdnosti, da je nam in Evropi ohranila Führerja«, je izjavil nek vodeči politik. Redkokdaj je bila nemško-hrvatska skupnost usode izražena na tako prirčen način, kakor v prvih izjavah simpatije, ki so se očitovali v številnih telefonskih pozivih visokih osebnosti.

**Srbija:** V Belgradu izražajo veselje, da je bilo vodji boja za usodo Evrope Adolfa Hitlerju ohranjeno življenje in zdravje. Srbska poročevalna agencija Rudnik piše: »Zahvaljujemo se Bogu za rešitev ne samo iz človeških občutkov, ampak tudi zato, ker vidimo v Adolfa Hitlerju posebejlene ideje boja za rešitev Evrope proti sovražnikom Evrope.«

**Francija:** Splošno smatrajo dejstvo, da je Führer pri naklepu umora ostal nepoškodovan, za božjo previdnost. V vseh krogih prebivalstva sprejemajo z največjim sočutjem vesti o atentatu.

Konzularni zbor v Wenu je v petek polnoštevilno obiskal predsednika vlade dr. Delbrüggeja, da mu izrazi svoje zadoščenje in veselje zaradi neuspeha prostaškega atentata in Führerjeve rešitve.

**Reichsmarschall zračnemu orožju**

(Nadaljevanje s 1 strani.) den namen, se morajo takoj aretirati in ustreliti. Ker bomo vas uporabili za iztrebitev teh izdajnikov, morate nastopiti brezobzirno. To so tisti žalostni ljudje, ki so skušali, da izdajo in sabotirajo fronto. Častniki, ki so bili soudeleženi pri tem zločinu, so se postavili izven svojega naroda, izven oborožene sile, izven vsake vojaške časti, izven prisege in zvestobe. Njih uničenje nam bo dalo novih moči. Proti tej izdaji zastavlja zračno orožje zaobljubljeno zvestoto in vročo ljubezen do Führerja in svojo brezobzirno voljo do zmage. Naj živi Führer, ki ga je danes Vsemogočni Bog tako vidno blagoslovil.«

**Nagovor vrhovnega poveljnika vojne mornarice Dönitza**

Führerhauptquartier, 21. julij. Vrhovni poveljnik vojne mornarice Großadmiral Dönitz je imel sledeči nagovor možem vojne mornarice:

»Možje vojne mornarice! Sveta jeza in neizmerna besnost nas navdaja spričo zločinskega naklepa, ki naj bi vzel življenje našemu ljubemu Führerju. Previdnost je hotela drugače. Ona je štiti in varovala Führerja in s tem ni zapustila naše nemške domovine in njenega usodnega boja. Neka nova mala generalna klika, ki nima nič skupnega z našo hrabro armado, je v bojizljivi nezvestobi zasnovala ta umor in s tem izvršila nizkoto izdajstvo nad Führerjem in nemškim narodom, ker ti lopovi so samo pomagali naših sovražnikov, ki jim služijo s svojo breznačajno bojizljivo in napačno pametjo. Resnično je njihova neumnost brezmejna. Oni verujejo, da nas bodo z odstranitvijo Führerja osvobodili našega trdega usodnega boja, ki ga nismo mogli odvrniti, in ne vidijo v svoji zaslepljeni in strahupolni borniranosti da nas vodijo s tem zločinom v grozoten kaos in da bi nas brez obrambe predali našim sovražnikom. Iztrebitev našega naroda, zaslužnje naših mož, lakota in brezmerna nesreča, bi bile posledice. Naš narod bi doživel čas nesreče, ki se ne da popisati, mnogo grozovitejši in težji od najtršega časa, ki ga nam lahko prinese sedanja vojna. Mi bomo tem izdajalcem stopili na prste. Vojna mornarica stoji zvesta svoji prisegi in v izkazani zvestobi brezpogojno vedno pripravljena za nastop in boj ob strani Führerja. Da bi bilo onemogočeno vsako zavajanje v zmojo po ponarejenih naredbah, sprejema vojna mornarica povelja samo od mene, svojega vrhovnega poveljnika, in svojih lastnih vojaških poveljnikov. Ona bo brezobzirno uničila vsakega, ki se bo razkril kot izdajalec.

**Najživinaš Führer Adolia Hitlerja!**

**Duce Führerju** Berlin, 25. julija. Po svojem povratku iz Führerhauptquartierja je poslal Duce Führerju sledečo brzojavko: Ob moju povratku v Italijo v trenutku, ko je Previdnost hotela Vas ohraniti ljubezni nemškega naroda za boljšo bodočnost Evrope, bi Vas, Führer znova rad zagotovil, da sem iz vere vojakov Italijanské republike, ki so bili izvežbani v Nemčiji, in iz nepremagljive hrabrosti Vaših čet dobil ko skala trdno prepričanje, da bosta nacionalsocialistična Nemčija in fašistična Italija priborile zmago proti z boljševizmom zvezanim silam. Izvolite, Führer, sprejeti izraz mojega nesprenjiljivega tovarniškega prijateljstva.

na sine tigre, ki so z nedoumljivo svetobu v očen ležali v kletki. Te je lahko videla vsak dan. Ta dva moža pa gotovo ne. »Najnevarnejša zver med živalmi pa je riba koljuška«, je eden nadaljeval pogovor. »Mala koljuška« je dvomil drugi. »Ona rodi svoj zarod in ga takoj zopet požre.« To je Christo izredno zanimalo. V nobeni šolski uri ni pazljivo poslušala učitelja, ko tega drobnega gospoda z naočniki. Kmalu pa sta jo ta dva krenila naprej. Na žalost. Christa jima je sledila. Drobnji je bil zdaj videti še drobnejši od svojega širokoplečega spremljevalca. Toda ta je skoraj pokorno poslušal pouke drobnega. Čudno. V živahnem razgovoru sta zginila v akvarij. Ko je Christa tudi vstopila v to poslopje, jih ni mogla izslediti. Iskala je — in jih zopet našla pred koljuškami. Pred temi so stali tudi še drugi ljudje in opazovali. Christa je pristopila in radovedno gledala skozi debelo steklo. Ampak koljuške niso požrle svojih mladičev, bržkone niso bile lačne. Plavale so mirno vsevprek. Mladiči se tudi niso nič bali starih. Ko je Christa potem skrivaj gledala za obema svojima neznanecema, sta bila zopet zginila. Christa ju je dolgo iskala, a zaman, in se naposled napolnila domov. V neki učni knjigi je našla pod značnico riba koljuška: Ob času drstenja znaša samec koljuške pest veliko gnezdo, samica plava v to gnezdo in se zdrsti tam nekaj iker. Postopek se večkrat ponavlja. Samec skrbno čuva ikre in mladiče. Drugača nič. Zoološka učna knjiga je torej morala biti nepopolna. Ali pa se je zlagal drobnji mož z naočniki. Toda tega Christa ni mogla verjeti. Napravil je nanjo preveč vtis zaupanja vrednega človeka.

Nato ga je pozabila do četrtega. V četrtek pa je šla mimo vseučilišča, in v istem trenutku je stopil nek gospod z aktovko na pločnik in previdno preprečal vozno pot. Christa se je ozrla — bil je drobnji gospod z naočniki. Potemtakem je moralo biti njegovo delovanje na univerzi. Preudarjala je. Kak profesor zoologije? Baje so tudi mladi profesorji. To je zdaj zanimalo Christo. Šla je nazaj po poti, po kateri je bil prišel gospod in se previdno orientirala v prostorni veži. Za nekimi vrati z odprto šipo iz motnega stekla je sedel vratar. »Oprostite«, ga je nagovorila Christa in se pri tem sama čudila svoji smelosti, »ravno kar je šel tu ven eden izmed profesorjev. Ali veste, kdo je to bil?« Toda vratar je bil pil kavo in ni bil nikogar videl. Prihodnji četrtek je stala Christa zopet na univerzi. Brala je številne lepake ob stenah in ošabno stopala sem in tja. V resnici pa je samo pazila, če bo prišel gospod z naočniki. Prišel je. Christa je utripalo srce. Vendar je naglo stopila k vratarju in vprašala: »Kdo je tale profesor z naočniki?« Vratar ni bil pripravljen na napade in najprej osuplo vprašal: »Kako to?«, potem pa se poslušno ozrl v pokazano smer. »Rada bi pri njem poslušala predavanje«, je pojasnjevala Christa. Vratar je ugotovil, da je bil to Anton. »Ali ste immatrikulirani?« je vprašal Christa. Christa se je obotavljala. Ni vedela, kaj je nameraval s to tukjo. »Zaenkrat še ne«, je izjavila. »Doktor Haeblich, Docent«, je sedaj odgovoril vratar. »Zoologija?« je hotela Christa vedeti. »Filozofska fakulteta.« »Hvala.« V seznamu predavanj filozofske fakultete je Christa resnično našla ime: Dr. A. Haeb-

lich. Predaval je o »ljubezenskem življenju sladkovodnih rib.« Ujemalo se je. Ravnokar je torej bil eno uro predaval o »ljubezenskem življenju sladkovodnih rib.« Christa je šla nazaj po kamentih stopnicah, po katerih je bil šel on pred njo, in odprla portal, ki je zaprl vseučilišče za njo. Na planem se je smehljala predse. Vratar je bil tuhtal glede mlade dame. Vsekakor je bila dvakrat na pozornost zbujejoč način povpraševala po dru. Haebrichu. »Gospod doktor!« Kakor običajno je hotel dr. A. Haeblich iti k predavanju, ko je nekdo tekel za njim in ga klical. Dr. Haeblich je obstal in spoznal vratarja. Obširno in v vseh podrobnostih je poročal docentu, da neka mlada dama poizveduje za njim. »Tako?« Dr. Haeblich ni prav vedel, kaj naj počne s tem obvestilom, vendar se je zahvalil in nadaljeval svojo pot. Pri vstopu v predavalnico, so ga njegovi slušatelji iskreno pozdravili. Stopil je na kateder, razprostrl svoj rokopis in začel govoriti, pri čemer je kakor vedno pregledal navzoče. Med njimi je bil nov obraz. Mlada dama. Medtem ko so si drugi pridno zapisovali njegova izvajanja, je sedela ona nepremično in tesnobno na svojem sedežu. Ni si prinesla ničesar s seboj, da bi pisala. Svoje oči je upirala v usta dra. Haebricha. Samo če je on pogledal kvišku in se, kakor je bilo videti, ozrl k njej, je ona hitro gledala predse. Ura je naglo minila. Veliko preneglo. Dr. Haeblich je zapustil predavalnico. V mislih se je ukvarjal z novim obrazom. Z mlado damo, ki je prvkrat sedela pri njegovem predavanju. (Pojde prihodnjim)

# Die Hintergründe des Mordanschlages auf den Führer Mit letzter Entschlossenheit gegen die alten Reichsfeinde

## Gauleiter Dr. Rainer: Es gibt kein Deutschland ohne Adolf Hitler

Feldkirchen, 25. Juli.

Den Höhepunkt des Kreistages der NSDAP Klagenfurt, der am Samstag und Sonntag in Feldkirchen stattfand, bildete in den Nachmittagsstunden des Sonntags im Rahmen einer Kundgebung die Rede des Gauleiters Dr. Rainer.

In seinen einleitenden Ausführungen wandte sich der Gauleiter zunächst den schweren Belastungen zu, die Deutschland zu ertragen habe. Der deutsche Soldat habe sich jedoch als hart und tapfer erwiesen. Auch die deutsche Heimat könne mit Stolz auf ihre Härte und ihren Widerstand blicken. Daß wir die Hungerblockade unwirksam gemacht haben, danken wir dem Landvolk, das unter schwersten Bedingungen die Ernährungsfreiheit Deutschlands sichergestellt hat. Trotz allem Bombenterror wurde die deutsche Rüstungsproduktion nicht nur aufrechterhalten, sondern sie konnte sogar noch gesteigert werden. Auch ein Beweis dafür, daß der deutsche Arbeiter unverbrüchlich zu Adolf Hitler steht.

Das deutsche Volk hat den Ernst der Stunde begriffen, es hat sich um seinen Führer geschart, um den Kampf bis zum Endsieg zu führen. Aber auch der Feind, so erklärte der Gauleiter, habe alle Mittel zusammengesfaßt, um dieses verhaßte Nazi-Deutschland auf die Knie zu zwingen. Die Kraft dreier Weltreiche ist gegen uns angetreten. Entschlossen kämpfen wir an allen Fronten gegen den Ansturm der an Zahl überlegenen Feinde. Es geht heute um das Letzte und gilt es die letzten Reserven herauszuholen. Aber auch der Gegner ist gezwungen, seine ganzen Reserven einzusetzen. Auch er hat große Schwierigkeiten. Unsere Feinde kämpfen heute aus den Mitteln ihrer Substanz. Was wir dagegen einsetzen, das ist die Kraft einer ganzen Nation, es ist Treue, Mut, Hartnäckigkeit und Siegeswille, die uns an der Front wie in der Heimat beselen. Wir können uns auf unsere Soldaten an allen Fronten verlassen. „V r“ war eine Überraschung bitterster Art für unsere Feinde. Die Lage in Südengland ist ernst und sehr bedrohlich geworden. Nicht umsonst erklärt man in London: es gibt praktisch überhaupt kein Abwehrmittel gegen die fliegenden deutschen Bomben. Es ist erklärlich, daß die Feinde mit verstärkten Mitteln versuchen, das Unheil aufzuhalten. Wir glauben, daß wir im Kampf gegen unsere Feinde noch weitere freudige Überraschungen erleben werden. Notwendig ist allerdings, daß wir alle, ohne Unterschied, unseren Einsatz in diesem Jahre auf das Höchste steigern. Notwendig ist der fanatische Wille einer im Kampf zusammengeschweißten nationalsozialistischen Volksgemeinschaft und notwendig dabei ist vor allem der Glaube an den Führer und notwendig ist die Person des Führers selbst.

Der Gauleiter ging sodann auf den Mordanschlag ein, den eine kleine Clique wahnwitziger Verbrecher auf den Führer verübte. Es ging wie eine Welle des Entsetzens durch Deutschland, daß das Leben des Führers unmittelbar bedroht war, daß der Führer nur durch eine Macht, die wir uns nicht erklären können, für uns und für sein Werk bewahrt blieb und gerettet wurde. Aber eine Wut sondergleichen hat das deutsche Volk erfaßt, als es die Hintergründe dieser hundsgemeinen Tat kennenlernte. Der Gauleiter schilderte nun den Hergang des Verbrechens. Die Hinterhältigkeit dieser verbrecherischen Tat und ihre Ausführung ist so abgrundtief und gemein, daß jedes Wort dafür fehlt.

Der Gauleiter versuchte im weiteren die Fragen zu beantworten: aus welcher geistigen Verfassung jene Leute kamen, die sich zu dieser Untat entschließen konnten und welcher Gegner hier wohl seine Hand im Spiele gehabt hat?

Der Plan der verräterischen Clique war es, nach Übernahme der vollziehenden Gewalt in Deutschland mit Stalin Frieden zu schließen und dem Einmarsch der Sowjetdivisionen den Weg freizugeben. Dieser Zusammenhang mit Moskau, so rief der

es sind dieselben, die uns jahrelang einen Separatismus aufzwingen, gegen den die Julikämpfer des Jahres 1934 antraten. Es sind jene Größen, die sich heute noch in den Salons verstecken und die sich zu fein dünken, auch einmal mit dem einfachen Manne Fühlung zu nehmen. Unter brausendem Beifall stellte der Gauleiter fest: der Hochadel ist eine internationale Erscheinung. Sie haben hier ebenso ihre Vertreter sitzen wie in Amerika, England und anderswo. Der Gauleiter rechnete nun in scharfer Weise mit dieser Clique ab, oft von stürmischem Beifall unterbrochen. Jedes Wort war ein Peitschenhieb für jenes dekadente Gesindel, das seinen Lebenszweck immer nur in der Kritik gefunden hat, niemals jedoch in positiver Tat. Es hat sich in diesen Tagen gezeigt, daß die Ideen dieser verkommenen bürgerlichen und plutokratisch-aristokratischen Welt niemals im Volke Eingang gefunden haben. Der Geist unserer Wehrmacht ist von dem Ungeist dieser verbrecherischen blasierten Elemente durch einen Abgrund geschieden.

Der Gauleiter ging sodann auf die Gegensätze zwischen dem Nationalsozialismus und dem Bol-

## Eine deutsche Note an England

Berlin, 25. Juli. Im März dieses Jahres brachen aus verschiedenen Lagern Deutschlands im größeren Umfang englische Kriegsgefangene aus. Die Maßnahmen zur Wiedereinbringung der Flüchtigen waren von vollem Erfolg. Es stellte sich dabei heraus, daß eine planmäßige Aktion vereitelt wurde, die zum Teil in Verbindung mit dem Auslande vorbereitet worden war. Bei der Wiedereinbringung der Gefangenen, die aus einem Lager geflohen waren, mußten die deutschen Sicherheitskräfte wegen Widerstandsleistung oder Fluchtversuch verschiedentlich von der Schußwaffe Gebrauch machen. Hierbei kamen einzelne dieser Kriegsgefangenen ums Leben.

Die Reichsregierung setzte die englische Regierung auf dem Wege über die Schweiz, als Schutzmacht von diesem Vorfall in Kenntnis. Darüber hinaus stellte sie nach Abschluß der Fahndungen einen abschließenden, endgültigen Bericht in Aussicht.

Inzwischen scheute sich der englische Außenminister Eden nicht, in einer Erklärung vor dem Unterhause die ungeheuerliche Behauptung aufzustellen, die britischen Kriegsgefangenen seien in Deutschland ermordet worden.

In einer von der Reichsregierung über die Schweiz den Engländern gemachte Mitteilung wird dieser unqualifizierte Vorwurf des britischen Außenministers scharfstens zurückgewiesen.

Die Note hat folgenden Wortlaut: „Der englische Außenminister hat am 23. Juni, ohne das Ergebnis der deutschen Untersuchungen abzuwarten, in dieser Angelegenheit eine Erklärung abgegeben, die die Reichsregierung aufs schärfste zurückweist. Dem Außenminister eines Landes, das den Bombenkrieg gegen die Zivilbevölkerung begonnen hat, das 10.000 deutscher Frauen und Kinder durch die Terrorangriffe auf Wohnstätten, Lazarette und Kulturstätten hingerichtet hat, das in einem für „His Majesty's Service“ geschriebenen amtlichen „Handbook of modern Irregular Warfare“ allen englischen Soldaten wörtlich befohlen hat, die Methoden von Gangstern anzuwenden, z. B. dem wehrlos am Boden liegenden Gegner die Augen auszustochern und den Schädel mit Steinen einzuschlagen, muß das moralische Recht abgesprochen werden, in dieser Frage überhaupt aufzutreten oder gar gegen irgend jemand Anklage zu erheben.“

Angesichts dieses unerhörten Verhaltens des englischen Außenministers lehnt die Reichsregierung ab, in dieser Angelegenheit weitere Mitteilungen zu machen.“

## Glückwünsche zur Rettung des Führers

Berlin, 25. Juli. Zum Mißlingen des verbrecherischen Mordanschlages auf den Führer, haben weitere Staatsoberhäupter und führende Staatsmänner der mit Deutschland verbündeten und befreundeten Mächte dem Führer zur glücklichen Errettung in Telegrammen ihre und ihrer Völker herzliche Anteilnahme bekundet.

So brachten der Tenno sowie der Sprecher der japanischen Regierung Sadao Iguchi, ferner der norwegische Ministerpräsident Quisling, der slowakische Staatspräsident Dr. Tiso, der mandchurische Premierminister Tschang Tinghai und der französische Ministerpräsident Laval das tiefste Bedauern sowie die starke Entrüstung über den ruchlosen Anschlag, aber auch zugleich größte Freude und Genugtuung über sein Mißlingen und die Errettung des Führers zum Ausdruck.

Der Tenno erkundigte sich sofort nach vorliegender Nachricht in Tokio, nach dem Befinden des Führers. Der Sprecher der japanischen Regierung äußerte in einem Sonderinterview dem Vertreter des Deutschen Nachrichtenbüros gegenüber u. a.: „Besonders freuen wir uns darüber, daß der Führer mit charakteristischer Tatkraft seine verantwortungsvolle Tätigkeit ohne Unterbrechung fortsetzt.“

## Der Duce-Besuch beim Führer

Führerhauptquartier, 25. Juli. In den Tagen vom 16. bis zum 20. Juli unternahm der Duce eine Besichtigungsfahrt zu den italienischen Divisionen, die sich in Deutschland zur Ausbildung befinden. Der Duce übergab den italienischen Regimentern ihre Fahnen, richtete eine Ansprache an die Truppen und wurde überall mit großen Kundgebungen und Begeisterung empfangen.

Am Schluß seiner Reise besuchte der Duce den Führer in seinem Hauptquartier. Die Unterredungen zwischen dem Duce und dem Führer fanden im Geiste größter Herzlichkeit statt. Der Führer und der Duce prüften die Lage, besprachen unter anderem die Frage der italienischen Kriegsinstrumente. Es wurden die Richtlinien zur Lösung dieser Frage im Sinne der moralischen und materiellen Interessen beider Länder festgelegt. Diese Lösung sieht vor, daß die Kriegsinstrumente in den Stand freier Arbeiter übergeführt oder als Hilfskräfte im Rahmen der deutschen Wehrmacht eingesetzt werden.

An den Besprechungen im Führerhauptquartier nahmen der Reichsmarschall Hermann Göring, der Reichsminister des Auswärtigen von Ribbentrop und Generalfeldmarschall Keitel, von italienischer Seite Marschall Graziani und Unterstaatssekretär des Auswärtigen Graf Mazzolini teil. Der deutsche Botschafter in Italien, Rahn, und der italienische Botschafter in Berlin, Anfuso, begleiteten den Duce auf seiner Reise.

## Neuer Staatssekretär

Berlin, 25. Juli. Der Führer hat auf Vorschlag des mit der Führung der Geschäfte des Reichsministers für Ernährung und Landwirtschaft beauftragten Reichsministers Backe den Ministerialdirektor Hans Joachim Riecke zum Staatssekretär im Reichsministerium für Ernährung und Landwirtschaft ernannt.

## Schepmann bei einem Offizierslehrgang

Berlin, 25. Juli. Der Stabschef der SA Schepmann besuchte einen Offizierslehrgang und sprach über die Aufgaben des nationalsozialistischen Führers und über Führungsgrundsätze sowie Führungspraxis der SA.

## Männer der Zeit

### Reichsverkehrsminister Dr. Dorpmüller

Zum 75. Geburtstag des Pioniers der Arbeit am 24. Juli

Mit dem ganzen Einsatz seiner Persönlichkeit und seiner Erfahrung leitet ein Mann der Praxis, Dr.-Ing. e. h. Julius Dorpmüller, heute das gesamte deutsche Transportwesen, die Reichsbahn, die Wasserstraßenverwaltung, die Schifffahrt und den Kraftverkehr.

Was dieser jetzt 75jährige Mann geleistet hat und noch leistet, zeigt am besten die Lösung der Aufgaben, die gerade der Krieg dem Verkehr stellt. Jeder hat sich wohl schon darüber gewundert, wie z. B. im Eisenbahn- und sonstigem Verkehrswesen die durch den Luftterror angerichteten Schäden so schnell überwunden werden. Das ist einer schlagkräftigen Organisation, dann aber vor allem dem Elan zu danken, mit dem die deutschen Eisenbahner und sonstigen Schaffenden der Verkehrswege gerade durch „ihren“ Dr. Dorpmüller erfüllt wurden. Was unsere Eisenbahnen, unsere Autostraßen, unsere Schifffahrt in diesem Kriege leisten, wie tapfer in gefährdeten Gebieten ihre Angestellten und Arbeiter sich der Feinde erwehren und das reibungslose Funktionieren des Verkehrs sichern, ist nicht zuletzt dem Geist Dr. Dorpmüllers zu verdanken. Dr. Dorpmüller entstammt einem Wuppertaler Geschlecht. Er wurde am 24. Juli 1869 als Sohn eines Eisenbahningenieurs in Elberfeld geboren. 1893 wurde er als Regierungsbaumeister des Eisenbahn- und Straßenbauwesens bei den Preussischen Staatsbahnen und 1898 endgültig in den Staatsdienst übernommen. Im Juli 1907 schied er aus dem Staatsdienst aus, um als Chefingenieur die 700 km lange Eisenbahnlinie Tientsin-Pukow zu bauen, deren Betriebsführung er dann übernahm.



Nachdem China 1917 in den Krieg gezerzt wurde, gelang es Dr. Dorpmüller, sich der Internierung durch eine Flucht unter den schwierigsten Verhältnissen zu entziehen. Als Präsident der Reichsbahndirektion Oppeln leitete er von 1922 bis 1924 die Verhandlungen mit den Polen. 1924 kam er nach Essen und arbeitete dort unter den schwierigen Besatzungsverhältnissen. Seit dem Jahr 1926 hat er als Generaldirektor der Deutschen Reichsbahn den Wiederaufbau der Reichsbahn nach den zerschmetternden Inflationen tatkräftig in Angriff genommen. Er begann mit der Motorisierung des Eisenbahnwesens führte die Kraftwagen in den Reichsbahnverkehr ein und stellte die Verbindung zur Luftbahn her. Als Reichsverkehrsminister Freiherr von Eitz-Rübenach 1937 zurücktrat, konnte der Führer keinen berufenen als Dr. Dorpmüller zum Leiter des gesamten deutschen Verkehrswesens ernennen. Dr. Dorpmüller, der Träger des Goldenen Ehrenzeichens der Partei ist, hat die großen Erwartungen voll erfüllt. Er ist die Verkörperung eines Verkehrsmannes, wie man ihn sich vorstellt: Nationalsozialist mit einem Herzen für seine Angestellten und für sein Volk. Mann vielfach bewährter Praxis und dabei persönlich bescheiden und ein echter humorvoller Sohn seines Bergischen Landes. Er ist Träger des Ritterkreuzes, des Kriegsverdienstkreuzes und Pionier der Arbeit. Alle diese Auszeichnungen hat er in dem Bewußtsein empfangen, seine Pflicht gegen Deutschland erfüllt zu haben. Daß er sie nicht weiter erfüllen möge, diesen Wunsch hegt an seinem 75. Geburtstag das ganze deutsche Volk.

schwermis ein. Bejahung und Aufbau auf unserer Seite, Verneinung in jeder Beziehung auf der anderen Seite. Er nannte das Tarnungstheater Stalins auf das die plutokratische und bürgerliche Welt glatt hereinfällt. Es gehöre ein unerhörtes Maß von Idiotie dazu, an diesen Schwindel zu glauben, zu glauben, daß sich drüben bei den Sowjets mit der Zeit ein bürgerliches Staatswesen entwickelt habe. Auch die verbrecherischen Generale und Offiziere sahen in Stalin nicht mehr den roten Henker, sondern den goldbetreuten Marschall. Damit war für sie auch schon der Bolschewismus abgetan. Stalin schloß ja auch ein Bündnis mit der Kirche, so daß die anglo-amerikanische Hochkirche erklärte: Stalin auch als Oberhaupt der orthodoxen Kirche anzuerkennen. Der Gauleiter prangerte diese Kreise der Hocharistokratie an, um dann darzulegen, welche Erkenntnis man aus dem Verbrechen gewonnen habe. Das deutsche Volk, so rief der Gauleiter aus, kann von der nationalsozialistischen Idee nicht mehr getrennt werden. Deutschland ist nationalsozialistisch, und Sie können überzeugt sein, daß wir darum aber überall dort das Wort des Führers wahrmachen, wo man das nicht begreifen will. Da werden wir jetzt als Nationalsozialisten mit unseren Methoden Ordnung schaffen. Denn was wäre wohl aus Deutschland geworden, wenn das wahnwitzige Verbrechen am Führer gelungen wäre? Wir können uns ein Deutschland ohne Adolf Hitler nicht mehr vorstellen. Adolf Hitler bedeutet für uns Leben und Sieg! Und daß das Glück bei uns liegt, dafür ist die Errettung des Führers ein überzeugender Beweis. So wollen wir ruhig dem Stern unseres Führers auch weiter vertrauen. Unser Glauben an ihm ist in keiner Stunde enttäuscht worden. Wir marschieren in der großen Armee Deutschlands mit Adolf Hitler. Die Kämpfer des 25. Juli 1934 haben einsam auftreten müssen, sie bewiesen ihren Glauben an den Führer in einer verzweifelten Situation. Auch sie sind uns heute Blutzugehen und leuchtendes Vorbild und mit ihnen die vielen Toten der Bewegung, aber auch die vielen Toten dieses Krieges an den Fronten und in der Heimat. Aus den Erfahrungen der letzten Stunden haben wir gelernt, daß das ganze Volk nur bestehen kann, wenn es gefeit ist gegen den Verrat. Der Anschlag hat uns nicht schwächer gemacht, er hat uns den letzten Kampfeswillen gegeben, der uns vielleicht noch gefehlt hat. Unser Führer ist am Leben geblieben, er hält in seinen starken Händen unser Schicksal, sein Leben ist die Garantie für unseren Sieg. Und wir, so schloß der Gauleiter seine packenden Ausführungen unter dem stürmischen Jubel der Anwesenden, marschieren hinter Adolf Hitler bis zum Siege!

Ein eindrucksvolles Treuebekenntnis, das wie ein Schwur ausklang, beschloß den Kreistag.

Gauleiter unter den Pfui-Rufen der Teilnehmer aus, ist einwandfrei nachgewiesen. Es ist bezeichnend, daß sich Moskau und das hinter ihm stehende Judentum nicht etwa des deutschen Arbeiters bedienen konnte, sondern die Sowjetjuden haben erkannt, daß der deutsche Arbeiter gefeit ist gegen jeden Verrat, daß es aber noch eine kleine Clique verantwortungsloser Bürgerlicher und Aristokraten gab, die dafür aufnahmefähig war. Wir in der Ostmark, so fuhr der Gauleiter fort, kennen sie,

## Deutsch für Fortgeschrittene

Adolf Hitler als Meldegänger.

Hitler hat niemals auch nur im geringsten gezögert, den schwersten Befehl auszuführen; er hat vielmehr oft die gefährlichsten Meldungen für seine Kameraden übernommen. Die zum Regimentstab als Meldegänger abgeordneten Soldaten wurden unter den zuverlässigsten Leuten ausgesucht, weil der Dienst des Meldegängers in den Schlachten und Gefechten des Regiments Männer mit eisernen Nerven und kühlem Kopf verlangte. Hitler hat immer und überall seinen Mann gestellt und hat mit einer schweren Oberschenkelverwundung sich sofort beim Ersatzbataillon kurz nach der Rückkehr aus dem Lazarett freiwillig wieder zum Regiment gemeldet.

1. Meldegänger, der — glasnik, sel
2. im geringsten — malo
3. zögern — obotavljati se, odlaštati
4. einen Befehl ausführen — izvršiti povelje
5. vielmehr — marveč, temveč, toliko bolj
6. gefährlich — nevarno
7. einen Meldegang übernehmen — prevzeti pot radi prenašanja poročil
8. Regimentstab, der — polkovni štab
9. abordnen — odrediti, določiti
10. zuverlässig — zanesljiv
11. aussuchen — odbrati, izbrati
12. Dienst, der — služba
13. Schlacht, die — bitka, boj
14. Gefecht, das — borba, boj
15. Regiment, das — polk
16. eiserne Nerven — železni živci
17. verlangen — zahtevati
18. seinen Mann stellen — skazati se pravega moža
19. Oberschenkelverwundung, die — rana na stegnu
20. Ersatzbataillon — nadomestni bataljon
21. kurz nach — kratko po
22. freiwillig — prostovoljno
23. melden (sich melden) — javiti (javiti se)

10 Wörter, die Sie lernen sollen:

1. Rauchfangkehrer, der — dimnikar
2. rauchig — dimnat, zakajen
3. raufen — puliti, rvati, skubsti (lan, plevel), tepsti se
4. rauh — hrpav, raskav, grapav, oster, mrzel, neugodno
5. Raum, der — prostor
6. räumen — proč, s poti spraviti, izprazniti, zapustiti, pospraviti, iztrebiti
7. Raupe, die — gosenica
8. Rausch, der — pijanost, opojnost
9. rauschen — šumeti, vršeti, hrumeti, šusteti
10. räuspern — hrkati, kašljati, odkasljati se, pokašljevati (v zadregi).

Und nun die Sätze dazu:

1. Der Rauchfangkehrer kehrt den Kamin. — Dimnikar ometa dimnik.
2. In diesem Zimmer ist es sehr rauchig. — Ta soba je zelo zakajena.
3. Ich mußte mich raufen, damit ich das erhielt, was mir zustand. — Moral sem se tepati, da sem doblil to, kar mi je pripadalo.
4. Das Klima in diesem Lande ist sehr rauh. — Podnebje v tej deželi je zelo oster. Die Oberfläche des Tisches ist rauh. — Površina mize je hrpava.
5. Dieser Kasten nimmt zuviel Raum ein. — Ta omara (skrinja, oboj), zavzema preveč prostora. Wieviel Räume hat Ihre Wohnung? — Koliko prostorov ima vaše stanovanje?
6. Er mußte seine Wohnung räumen. — On bi moral svoje stanovanje pospraviti.
7. Der Schmetterling entwickelt sich aus der Raupe. — Metulj se razvije iz gosenice.
8. Wer niemals einen Rausch gehabt das ist kein echter Mann! — Kdor še ni bil pijan, ni pravi mož.
9. Das Wasser rauscht. — Voda šumi.
10. Um sich bemerkbar zu machen, räusperte er sich. — Da bi ga opazili, je pokašljeval, je kašljal.

# Stalinovi beli sužnji / Spisal Ilija Polapow

Kdor je kakor jaz prebival deset mukepolnih let v raznih taboriških prisilnih delavnih in nazadnje še spoznal pekel Soloveckih jevnih otokov, se začudeno vpraša, zakaj si je prav za prav boljševiški svet v Moskvi tako prizadeval, da bi legaliziral trgovanje z ljudmi v Sovjetski zvezi. Odkar se je GPU naselila v Ljubljani št. 1., imajo vendar vsi v Sibirijo vozeči se vagoni tovorni listi zakonitosti; kajti vse, ki so bili poslani v pregonstvo za pet, deset in še več let, je ob sodilo dozdevno ljudsko sodišče, vsi so bili sovražniki UdSSR: buržuji, kulaki, pristaši Trockija, protirevolucinarji — tudi jazi!

Do danes še ne vem, zakaj so me prav za prav aretirali v moji šolski sobi: stene so bile po predpisu okrašene s slikami sovjetskih svetnikov, otroci so peli »internacionalno« brez slehernega napačnega glasu — ne vem, zakaj so me mučili v moskovski jejnišnici Butyrkega in končno pri prčeh svetlobi obločnic natozorili. Ravno tako kot jaz niso vedeli tega moji sotrpini razen »urkov« — kriminalnih zločincev —, ki so se peljali z menoj v molčeče gozdove Talge v vozovih na slabih vzmetih: sužnji, katerim so metali pokvarjene ribe skozi mreže vagonov in jim dali piti nepitne vode, tako da jih je mnoge popadla kolera in jim je smrt prirahnila bol, katera bi čakala na nje v Marinsku, Kolemli ali Karagandi.

Mnoge sem vprašal, zakaj je ravno njim GPU stisnila v roko brezplačno vozovnico v Sibirijo — zvečer, ko je pihala ledena sapa »purke« skozi na prepihu stoječo barako, in smo se mi stiskali okrog velikega ognja drv — z obrazom proti tropski vročini, s hrptom v arktičnem mrazu. Fedso Pilajta sem vprašal, tega ozkopsornega krojača iz Tule, ki ga je bilo vedno manj in ki se je končno izkašljaval do smrti, Gabriela Orlika, ki je imel polje sončnic pri Zaporozju in med svojimi cunjami vedno nosil mošnjo s koščicami kakor kakšen zaklad, Ivana Adrianova, ki si je bil iz smolnatih mladih smrek izrezljal protezo in ki so ga trgali kocasti volčjaki pomočnikov GPU, če za našo sivo kolono ni mogel tako naglo hamudirati skozi snežne zamete — vprašal sem jih še več in slišal vedno znova eno in isto zgodbo.

Ogenj je plapolal in sikal, če smo mi iz skrotovanih brad in rjavih zobnih razvalin pljuvali vanj: strahotne sence, v katerih se je pretakala še tanka kri, ki pa vendar niso več živele. Zima je pokala v tramih barake, z lesenih ležišč so odmevale kletve in v kotu je izgrgal starček svoje življenje: Peter Agapov, ki je nekoč nosil naočnike profesorja in za čigar imenom je pisar že napravil križ — tam preko za zelenim senčnikom svetilke v glavni baraki glavne uprave taborišča, kjer so pisali dolge sezname in zahtevali nadomestka pri »Gulagu« taborišča, ne samo za Petra Agapova, o ne, vsako noč nas je izpadlo 15, 18, 20 in za vsakega mrtvega je privlekla GPU dva živa.

Pazniki so bili rdeči in okrogli v svojih s krznom podloženih plaščih in čepicah iz temnomodrega blaga, imeli so kruha in vode in — deklet, s širokimi kolki in ozkimi členi, — čisto še na pol o'roci —, ki so jih vtaknili v kuhinjo, da so lupile krompir, in jih zopet spodili, če so se jih naveličali. Tudi nam so pustili zabavo. Pri kopanju v leseni bajti, kjer so možje in žene pljuskali v umazanih vedrih — usahle prsi, ogrodja s tanko kožo, mrliske lobanje z izbuljenimi očmi — ta beda je za zamazanimi gardinami vodnega puha v zadnjem vročem valovanju obhajala orgije zapuščenih.

V desetih letih sem si tako napravil svoje misli o tem nečloveškem suženstvu, v katerem so vtaknili popolnoma nedolžne ljudi.

in staval bi svojo čašo čaja in še pol steklenice vodke, da se moji preudarki za las krijejo z onimi Jagode, ki je Stalinu prišepetal na uho peklenjski načrt, da pritegne politične kaznjence za velike zgradbe kanalov in železnic; kajti kjerkoli so molele zvite lesene barake iz močvirja in stepe, žične ograje z razcefranim perilom jetnikov, gomile z na hitrico zakopanimi mrlji, tam so bile vedno najpustejše in najbolj nezdrave pokrajine Sovjetske zveze, in niti kakšna uš se bi javila prostovoljno.

Vsakega moskovskega berača bi bilo stroslo pred jedjo, s katerimi smo morali mi napolnjevati svoje nabuhle trebuhe: tanka juha iz ohrovt in v njej kost ribe. Da — če bi jo le bili dobili! Jed so merili po izpolnitvi norme. Pri stoođstotni normi je bilo 800 g juhe, ampak za kaj takega bi morali imeti mišice kakšnega borca na sejmju, da bi obvladal delovni penzum. Mi vsi smo opravili samo 50 do 60 odstotkov norme, in temu ustrežna je bila jed 1½ l juhe. Napol sit je bil samo tisti, ki je pojedel še obroke mrtvih, kajti pri jutranji kontroli smo često cele tedne zamolčali izpadke, jedli in spali pri razkrajajočih se mrtvih truplih, dokler tudi našim nosovom ni postal smrad neznošen.

»Zmrznil, zmrznil, zmrznil« — tako so se glasila poročila, če smo v jutranji zori nastopili pred barakami in korakali h gradbenim mestom — topa, trudna vojska, ki je zgnila nekje v tajgi. S etla polarna zvezda

## Führerjevo dnevno povelje vojski

Generaloberst Guderian: Armada se je sama očistila

Führerhauptquartier, 25. julija. Šef generalnega štaba armade, Generaloberst Guderian je dne 23. julija popoldne v velikonemškem radiu prebral sledeče dnevno povelje, ki ga je izdal Führer 21. julija nemški vojski.

### Vojski vojske!

Maš krog brezvestnih častnikov je na mene in na štab vodstva oborožene sile izvršil naklep umora, da bi si osvojili državno oblast. Previdnost je dopustila, da je zločin spodletel.

Radl takojšnjega odločnega posega zvestih častnikov in vojakov vojske v domovini je bila izdajalska klika v nekaj urah izbrisana ali prijeta. Kaj drugega tudi nisem pričakoval. Vem, da se vi, kakor do sedaj, v vzorni poslušnosti in zvestem izpolnjevanju dolžnosti hrabro bojujete, da bo na koncu kljub vsemu zmaga naša.

Adolf Hitler.

## Skoraj 17 milijard RM zunanje trgovine

Evropa je postala gospodarska enota — Stalno povečanje uvoza in izvoza

Berlin, 25. julija. Polagoma se je spregovorilo o nemški zunanji trgovini. Kakor se je ob začetku vojne zdelo primerno, da se niso več objavile številke, pa v petem vojnem letu odpadejo vsi pomisleki, da se vsaj v velikih obdobjih lahko spozna, kako nemška zunanja trgovina — omejena samo na Evropo — ni samo varovala svojega starega obsega, ampak kako se je v teku let znatno povečala.

V zadnjem letu mira, 1938. leta, je znašal uvoz 6 milijard RM in izvoz 5,6 milijard RM, torej je izkazal splošni obseg 11,6 milijard (vštevši Ostmarko) pri zunanji trgovini defi-

je še svetila nad zasneženim igličevjem, naša sapa se je dvigala v belih oblačkih, spihali smo skozi meter visok sneg — ne da bi imeli oči za mavrično pestro barvno igro nad gozdovi. Na koncu voda je nekdo obležal v snegu: Siv sveženj cunj, na katerega so planili volčjaki, ki so nestrpno vlekli za vrvi. Strel — ki je pretrgal neizmerno tišino in ki so ga smeje oddali pazniki, ki so bili veseli, da se je tako prekinilo dolgočasje, povelje — naprej!

Se vedno vidim pred seboj plavega Miška, štorčljastega in ogromnega kakor medveda, ki je pri 35 stopinjah mraza odvrnil vse svoje cunje in celó svoje iz listja pletene čevlje. Hotel je v bolnico in res je prišel pod žago zdravnika, ki mu je odrezal levo, zmrznjeno nogo, toda ni prišel nazaj v Leninograd, kjer je imel ženo in tri otroke. Ustrelili so ga, ker se je namerno upiral delati, in mi smo morali gledati, ko so ga iz postelje v bolnici peljali na dvorišče in namerili nanj puške: na bledega, enonogelega plavega Miška, ki ga je na gradbenem mestu popadlo domotožje.

Odvadili smo se bili, misliti na dom, kajti kaj bi pač pri rodbinsko življenje razkrajajočih boljševiških vplivih našli doma, če bi ob koncu pregonstva priložili čez prag zatohlega prostora, kjer smo bili prebivali pred celo večnostjo: ženo, ki bi krpala drugemu nogavice, nekaj otrok več, ki ne bi imeli naših nosov, ne bi se splašalo misliti na za dobrodolično ovenčana sobna vrata in zato smo raje molčali in — poginili.

Bili smo Stalinovi beli sužnji!

Ko objavljam Führerjevo dnevno povelje njegovi vojski, dodam v imenu nemške vojske sledeče: Nekoliko častnikov, deloma na razpoložanju, je zgubilo pogum in iz bojazljivosti in slabosti je namesto poti dolžnosti in časti, ki se edino spodobijo poštemu vojaku, izbralo pot sramote.

Vojska se je sama očistila in nečiste elemente odvrkla. Na vseh bojujočih frontah in v domovini se dela mrzlično in požrtvovalno za zmago. Narod in armada stojita čvrsto povezana za Führerjem.

Sovražnik se moti, če je mislil, da lahko računa z razkolom generalitete armade v svojo korist.

Jaz sem porok Führerju in nemškemu narodu za strnjeno generaliteto, častniškega zbora in mož namenu, da si priborimo zmago in v geslu, ki ga nam je častitljivi Feldmarschall pl. Hindenburg večkrat zabičal: »Zvestoba je jedro časti!« Naj živi Nemčija in naš Führer Adolf Hitler, in sedaj narod, k orožju!

segla splošni obseg 16,8 milijard RM, ter se je pri tem deficit popolnoma zgubil in je napravil mesto presežku izvoza v višini 3,30 milijard RM.

Te številke so tako zgovorne in nedvoumne, da dajo bolj jasno kakor dolga opazovanja spoznati nemški izvoz in ustajane evropske stike v zunanji trgovini. Če danes sovražni državniki mislijo, da morajo propagirati, da bi Evropa postala gospodarska enota, se k temu samo lahko ugotovi, da je Evropa pod nemškim vodstvom to že davno dosegla in da se bo notranjeevropska trgovina, kakor hitro bodo vse moči proste za delo v miru, še podvojila, — zaradi nezlomljene gospodarske moči »starega sveta«.

### Srditi boji v Italiji

Oberkommando der Wehrmacht je dne 24. julija objavilo:

V Normandiji ni bilo včeraj nobenih večjih bojnih dejanj. Sovražnik je samo jugozapadno od Caena izvršil več napadov, pri katerih je, ne da bi dosegel kakšne uspehe, zgubil 19 oklopnjakov. Na zapadnem krilu mostišča smo s protisunkom odstranili nek krajevni vdor iz prejšnjih dnevo. Sovražnik je pri tem zgubil 450 mrtvih in 300 ujetnikov. V francoskem prostoru smo v boju ugonobili po padalih pristala angleška sabotažna krvela in 219 teroristov.

Povračilno obstreljevanje Londona se je nadaljevalo podnevi in ponoči.

V Italiji je sovražnik včeraj močnejše napadal naše zadnje čete severno od Livorna, ki so bile med temi boji umaknjene na severni breg Arna. Posebno srditi so bili boji v prostoru severno od Poggibonsija, kjer so naše čete krvavo razbile vse sovražne napade. Tudi v odseku jadranske obale so bili brezuspešni ponovni nasprotnikovi napadi.

V Galiciji in zapadno od zgornjega Buga smo se v srđitih bojih ubranili številnih po oklopnjakih in bojnih letalcih podprtih napadov Sovjetov. Samo v nekaterih odsekih so sovražne prednje čete pridobile še več sveta. V obmestju Lvova še trajajo hudi boji. Posadka Lublina se je držala proti ponovnim sovražnim napadom. Med Brest-Litovskom in Grodnom ter severozapadno od Kovna so se ob žilavem odporu naših hrabrih divizij izjalovili sovražnikovi prodorni poskusi. V nekaterih odsekih so naše divizije z nasprotnim napadom vrgle vdrlje boljševike nazaj. V tej boji sta v najbolj prednji liniji padla junaške smrti poveljniki neke bojne skupine Generalleutnant Scheller in šef štaba neke armade, Generalmajor pl. Treschow. Med Dvinskom in Pejpuškim jezerom smo razbili silne napade Sovjetov in v trdih bojih zajeli krajevne vdore.

Skupina britanskih bombnikov je v pretekli noči izvršila terorističen napad na Kiel. Razen tega so posamezna letala napadla ozemlje državnega glavnega mesta.

### Kabinet Toja je odstopil

Tokio, 25. julija. Japonski kabinet je glasom uradnega poročila iz Tokia odstopil. Tojo je v avdienci pri japonskem cesarju vložil prošnjo članov kabineta za odstop. Prošnja je bila sprejeta in spoznanju, da zahteva razvoj vojne še strumnejše vodstvo notranje politike na Japonskem.

Sedanji položaj je pokazal — tako izjavljajo v Tokiu —, da se mora na Japonskem s spremembo oseb v kabinetu doseči še totalnejše vojskovanje v domovini, do katerega nalaga dolžnost ravno zgleđna požrtvovalnost in borbeni duh japonskih vojakov na vseh bojiščih. V trenutno odločujoči fazi vojne je potrebno še večje naprežanje vsakega posameznika. Ves japonski narod se mora ravnati po teh nujnostih. Nova vlada mora biti sestavljena iz še močnejših osebnosti.

## Smeh in jok po naročilu /

Eden, menda najbolj nenavadnih pojavov prejšnjih časov je bila »claques« (klaka), pod katero je razumeti skupino takih ljudi, ki so proti plačilu ali proti vstopnicam ploskali in pritrjevali (aplavdirali) v gledališču. Človeška nečimernost in slavoohlepe sta napravila to organizacijo. Kakor poroča Sueton, je imel cesar Nero, če je pel, gardo 5000 plačanih odobravalec ali ploskačev. Vodje različnih oddelkov pritrjevalcev in odobravalec so dobili po 40.000 sestercev (rimski denar) plače. Ta potrata se nam zdí popolnoma primerna, če pomislimo, kako so že v starem veku častili slavne igralce ali pevce. Tako je dobival Rosarius, sodobnik Cicerona, letno plačo približno 90.000 mark v današnjem denarju. V tretjem stoletju pred našim štetjem pa je dobil kitarod Amoibeus v Atenah za vsak nastop en talent (grški denar), torej nad 4700 mark v današnji veljavi.

V novejših časih se je ploskarstvo iz Pariza, kjer je bilo izoblikovano v formalni sistem, razširilo po mnogih državah. Ze leta 1820. je ustanovil neki Saujon v glavnem mestu ob Seine »zavarovalnico za uspehe dramatičnih del«, ki je k vsaki premieri poslala ploskače v zaželenem številu. Ti niso skrbeli samo za »viharno odobravanje«, temveč so za primerno vsoto denarja tudi izžvižgali pisce gledaliških komadov. Porazdeljeni so bili ti nenavadni prijatelji umetnosti na »navduševalce«, ki so podnevi morali obstati pred izložbenimi plakati programov in so morali hvaliti lepoto komada, v »klikatelje dekapo (da capo — še enkrat)« — da naj igralec ponovi vlogo ali pesem, in še v »ščegetajčice«, ki so pred začetkom predstave in v odmorih morali svoje sosede na sediščih vneti za komad; v »poznavalce«, ki so samo s priložnostnimi opombami ali odobravaljočim mrmranjem skušali pridobiti publiko za pesnika oziroma pisca ali za igralca, in v »ploskače«, ki so morali izzvati in nadaljevati »viharno odobravanje«.

### Cesarja Nerona garda 5000 ploskačev

Zraven so še spadali »smejači« in »jokači«, ki so morali z veselim smehom, ihtenjem ali jokom skrbeti za splošno veselost ali ginjenost. Po predstavi pa so se spet pojavili »navduševalci«, ki so v kavarnah, restavracijah in vinarn h brali odobravalne ocene o dotičnem komadu, odklanjajoče pa po možnosti, celó z zamazanjem ali iztrganjem za devnih strani lista, skušali zatajiti.

V preteklem stoletju se je hotel ta naravnost rafinirani sistem vplivanja udomačiti tudi v Nemčiji. Posebno v Berlinu in Wlenu je v posameznih primerih imel uspeh. Vsekakor pa je pred vsem v Franciji, večkrat prišlo do velikih gledaliških skandalov, če publika ni trpela nad seboj varuštva plačanih ploskačev in si je rajši sam napravila sodbo. Danes se je gledališče, saj na evropskem kontinentu, znebilo teh lažnih prijateljev umetnosti.

### Tuja kri

Napisal Ernst Heyda

Stara ženica je bila vsa zmedena, kakor redkokdaj preje v svojem življenju; hipno spoznanje neke krivice jo je zgrabilo sedaj mnogo dni po sinovi smrti, in ona ni mogla na tem nič spremeniti.

Nič bolj ni bila zmedena takrat, ko je dobila obvestilo, da je padel: iz globin je spet našla pot do same sebe, do svojega dela. Čeprav se ji je večkrat zdelo neskončno težko da se je pokrila z belo čepico z znakom Rdečega križa, da je bila pripravljena, pomagati drugim, tujcem, vojakom, njegovim tovarišem...

Da, njim je lahko pomagala, lajšala trpljenje, odvracala bolečine in jim izkazala male dobrote, ko je bil on daleč proč od nje sam, ko je umrl brez njene tolažbe.

Alli ona je vse razumela. Ona je sama v malem dala svoj delež, da je studenec narašel v veletok, ona se radi tega ni mučila,

njegov delež je bil neskončno večji, bil je zakon, ki vzame dušo od telesa, ko je prišel čas. Ali vse je šlo svojo pot.

Zgodilo se je, da je v pisnih sira, ki jih je urejevala, našla pismo: pismo, ki ga je bila padlemu napisala neko dekle. Prebrala ga je.

Sedaj je stala ob oknu in o tem premišljevala. In ona je bila zmedena radi dejstva, da je bil še nekdo drugi v življenju njenega sina, v srcu edinca, neka, ki jo je on ljubil. Ne, da ne bi vedela o prijateljstvu sina, — ona je smehljajoč šla preko tega, ker njeno srce je ostalo mlado in ostalo ji je razumevanje za zadeve mladine.

Sedaj se je hipoma zgrozila, ko je čutila, da se je zrušila trda stena, za katero je skrivala pred drugimi ljudmi svoje občutke in je zagledala neko, kateri je bila prav tako mati in sestra. Obmoknila je pred dejstvom, da je neki drugi človek enako trpel kakor ona, in da o tem ni nič vedela.

Kako čudno ji je bilo pri srcu: čutila je kljub temu vročo tolažbo. Nikdar ni bila videla tega dekleta. Sedaj, ko je gledala skozi okno in z bolj budnimi očmi opazovala tiste, ki so šli na delo, žene in dekleta, ki so imele vse svoj delež na žrtvah, so ji prvokrat prišle solze v oči, ali ona jih je s trdo brezobzirnostjo zatrla. Ne, ona ni bila slaba in ne bo postala slaba.

Vzela je list in pisala tujemu dekletu. Prosi jo, da naj jo drugi dan obišče, ker se da ve, da je ljubila njenega sina, bi jo ona, mati rada videla, ona jo zelo lepo prosi...

Vzela je pismo, da ga odda in čepico, da bi šla v lazaret v službo.

Druga dne je bila zgodaj pokonci, čeprav je šele jutraj prišla domov in komaj malo spala. Njena razburjenost ni popustila, vse ure je skušala, da bi si naslikala dekle, ki je ljubila njenega sina, — mnogo slik si je predočila in mnogo jih je zginito, no sedaj mora priti.

Dolgo, preden je ona mogla priti, je stara ženica stala ob oknu. Oči so jo peklo. Še ni

vedela ali bo ona sploh prišla, mogoče je pismo ni doseglo, mogoče tudi ni bila doma, v drugem mestu, v službi. Kljub temu je upala z drhtečimi rokami, ki so hotele tolažiti in hotele biti tolažene.

Ura je že bila skoraj prešla. Ze davno se je usedla, ker so ji hotele odpovedati noge. Slednjič je opazila dekle. Takoj je vedela, da je bila ona, tako silno jo je iz srca vleklo do dekleta, ki je obotavljajoč se z druge strani ceste šla proti hišnim vratom, obstala in počasi, neodločno, šla dalje, da bi se čez malo časa spet vrnila.

Cudovito se je pomirila, da, to mora biti ona. Samo tako dekle je moglo ljubiti njen sin. Sploh ji ni bilo potrebno, da bi spregovorila, ona je o njej vedela vse.

Odprija je okno, se sklonil, laleč ven in ji pomahala. Tuje dekle jo je opazilo in je odločnih korakov prišlo do hiše. Ko je bilo zgoraj pri vratih, je mati že odprla. Nič nista spregovorili, obe sta molčali. Spogledali sta se. Na prvi pogled sta vedeli, da sta se ljubili.

Zelo pozno zvečer, ko sta se vse o sinu pogovorile, brez vsakega strahu, ki sicer nasprotuje materam in hčeram, da bi si vse priznale, sta si povedale. Stara ženica je trdno objela dekle, ker ona je čutila isti srčni utrip povezanosti v tuji krvi, v tujem bitju, ki ga je bila našla, ko je bil sin odšel: volilo in novo življenje, ki jo bo tolažilo v težkih dneh, ker je slišala iste besede sina, ki so jih pred mnogimi leti govorila njegova otroška usta materi.

### Preprosto

Nekoč je Adelo Sandročkovo, pokojno filmsko igralko, vprašala neka tovarišica:

»Povejte mi, prosim, kako se je treba naminkati za staro damo?«

Sandročkova jo je premerila od nog do glave in ji odgovorila:

»Samo puder si izmijte iz obraza, draga moja, to bo zadostovalo!«

## Iz naše listnice



Iz kroga naših čitateljev

## Naša izpoved

Kocka je padla. Več kakor 2 leti so komunistične tolpe, pravi podzemeljski tipi, terorizirali vasi in mesta miroljubnega gorenjskega prebivalstva. Nad 2 leti so tolovaji pobijali in morili miroljubno prebivalstvo. Nad 2 leti so tolovaji uničevali privatna in javna poslopja. Vsi ti roparski čini so bili izvedeni po komunističnem receptu, da se spremeni dežela v ruševine, da se prepreči dovoz hrane, da se utrudijo ljudje, da bi s tem postala dežela zrela za komunizem. Kakor nevarni mrčes so hoteli imeti tolpe Gorenjce ob svoji strani. Če ne uspe beseda, govori orožje. Žal moramo opaziti, da so mnogi verjeli zločinskim lažem. Dokazalo pa se je tudi na drugi strani, da je bilo mnogo teh ljudi zapeljanih in da so v taborišču spoznali resnico. Posebno v zadnjem času dnevno prihajajo begunci. Mnogi so imeli srečo, ali drugi so bili umorjeni po tolovajih.

Gorenjec je s strahom opazoval vsa ta dela. Gorenjec se je z zdravo pametjo odločil: do tukaj in ne dalje je današnje geslo vseh Gorenjcev iz vseh krajev in mest.

V vaseh in mestih smo se zbrali v zaščitnih enotah. Prisegli smo drug drugemu, da bomo z orožjem v roki branili našo domovino, našo zemljo. Pripravljeni smo, da žrtvujemo svoje življenje za te ideale, v borbi proti komunizmu in njegovim pomagačem. Ne bomo dali iz rok orožja, dokler ni varno pred morilci življenje vsakega posameznika. Proglašeni so boj komunizmu in njegovim pomagačem in simpatizerjem. To naj bo povedano tudi tistim, ki danes v svojih službah pritiskajo za komunizem in se med dnevom skrivajo pod nevtralnno krinko.

Kdor ni znani, je proti nam. Kdor pa je proti nam, je z nami v boju in mi ga bomo zasledovali in uničili. Boj, ki nam ga je nprtil komunizem, smo sprejeli hladno. Naša srca, naša pamet in naša duševna zavest zahtevajo to in nič drugega.

Gorenjci, Gorenjke, glavno pokonci! Naša pot ni ozka steza, temveč široka cesta, po kateri gredo milijoni in milijoni mož mladih evropskih narodov. Ti imajo samo en cilj: Odstranitev komunizma v tej važni vojni. Za biti ali ne biti smo na Gorenjskem kakor velika družina v neomajni veri v našo pravično zmago, zmago resnice in stečne bodočnosti, tako nam Bog pomagaj.

## Kreis Krainburg

Krainburg. (»Wien v besedi in plesu.«) Program tega dobro uspelega, lepega večera, izraženega pod geslom »Wien v besedi in plesu«, je vseboval dobro izbran razpored predavanj in ponovitev izbrane nemške umetnosti in nemških plesov. Reinhold Siegert, z državne opere v Wenu, je razumel, s svojim simpatičnim glasom živo predvajati pravo wienersko okolje. Tudi v gospodini Ingi Fast smo spoznali nad vse simpatično, občuteno predavateljsko ustanovitev. Njeno ljubeznivo vedenje si je hitro osvojilo srca poslušalcev. Oba umetnika sta nam nudila venec posebno izbranega cvetja nemške pesniške umetnosti Friedricha Hebbela, Franza Grillparzerja, Ferdinanda pl. Saara, Antona Wildgansa, Franza Karla Ginzkeyja, Josefa Weinheberja. Večer je bil v znamenju globoke resnosti in skrajne veselosti in nam je predočil Wien od nekdanj in danes ter je naredil most med nemškimi pesniki, najboljšimi poznavalet Wiena in srca poslušalcev. Izvrsten in občudovanja vreden je bil tudi plesni par Trude Klotz in Toni Birkmeyer. Njihovi za ta večer najbolje izbrani plesi so pokazali najvišjo dovršenost v gracioznosti, ritmu in elegantno držo. Umetniki so bili deležni bogatega odobravanja. Kar je Kreiswaltung der NS-Gemeinschaft »KdF« (Veseljje krepki) ta večer nudila Krainburžanom, se mora najhvaležnejše priznati kot prvorazredno.

Gorenjska zatemnjuje v tednu od 24. do 30. julija od 21.45 ure do 4.45 ure (letnega časa). Če zadnji akustični signal opozoritev na zračno nevarnost ali »Fliegeralarm« (letalski alarm) ob času, ko se zmrachi, se mora tudi izven odredjenega časa zatemnjevanja takoj zatemniti.

## Vesti iz Ljubljane in okolice

Komunistična izdala svojo mater. V okolici Grosuplja se je zgodil, kakor poročajo v ljubljanskem »Slovenec«, v noči od 12. na 13. julij ogaben zločin. Komunisti so prišli v vas Cerovo iskat 60 letno Skrijano Marijo. Njena izprižena hči je že pred dvema letoma šla v hosto, medtem ko sta oba brata vatopila k domobrancem. Hči je od matere zahtevala, da naj ta na vsak način doseže od svojih sinov, da bi se vrnila domov ali pa šla celó h komunistom. Ker niso imeli ti njeni načrti nobenega uspeha, je v svoji jezi dala odvesti z doma svojo 60 let staro mater, da bi se tako maščevala nad njo. Komunisti se tudi v življenju drže načel svojih »vzgojiteljev«, ki jim naročajo: »Zatrite v sebi vsa niehkužna čustva ljubezni in hvalečnosti.« Ta zverinska vzgoja rodi sadove. Bes komunistične vlačuge se ne ustavi nič pred materjo!

## Gorenjski delavec vstaja

## Dojmljivi protikomunistični delavski apeli v večjih industrijskih obratih

Pretekli teden so bili v vseh večjih gorenjskih industrijskih obratih delavski shodi. Ti shodi so imeli namen, da se pove od zato poklicane osebe gorenjskemu duševnemu in ročnemu delavcu resnico o komunizmu ter banditstvu in da se pozove, da energično kot en moč vstane proti temu. Govorili so gospod Josef Gutovnik iz Mielštala in gospod Jan Max, tajnik protikomunistične delavske akcije iz Ljubljane.

Gospod Gutovnik, ki pozna banditstvo iz lastne skušnjave in ve, kakšnih sredstev se poslužuje komunizem, da bi vezal ljudi na sebe, je lahko, dokazano po mnogih primerih, povekrinko in popolnoma jasno pokazal kaj je OF krinko in popolnoma jasno pokazal, kaj je z OF v resnici. Toda ni opozoril samo na OF, temveč tudi na vse druge krinke, ki se jih poslužujejo banditi. On je pač mogel po svojih lastnih skušnjah odpreti oči vsem tistim, ki se še danes iz katerega koli idealizma spogledujejo s tolpami, ker je lahko navedel kako nagradijo tiste ljudi, ki jim pošiljajo v gozd obleko, čevlje, živila, mence v svoji zaslepljenosti, da tako služijo narodni stvari; ob pravi priložnosti pa so bili vsi ti klicani v gozd in s sodbo ali brez nje z zatilnim strelom spravljani s sveta. Ob zaključku je pozval celokupno delavstvo, da naj bolje danes kakor jutri odpre oči, da bo pravočasno pristopilo k protikomunistični fronti in z vsemi sredstvi stremelo za tem, da se banditstvo, to sramotno znamenje Gorenjske spravi s sveta.

Z največjo pozornostjo so poslušalci sprejeli besede Gutovnika in lahko se jim je bralo na obrazu, da so razumeli poziv. Trajno ploskanje je bilo več kakor samo odobravanje, ono je dokazalo pravilnost izvajanj in potrdilo, da so jim bile govorjene besede iz srca.

Z nezmanjšano pozornostjo so bile sprejete že začetne besede gospoda Jana Maxa, tajnika slovenske protikomunistične delavske fronte iz Ljubljane. Gospod Jan, sam gorenjski rojak, ki se je izučil v ašlinskem obratu in je leta in leta živel kot delavec med delavci, se pozneje popolnoma posvetil rešitvi delavskega vprašanja, je mogel nabolje objasniti delavstvu bistvo komunizma. Po pravici je trdil, da so si pred približno enim in pol leta

tudi dolenski delavci govorili: »Za mene komunizem ni nevaren, ni mi napravil nobene škode.« Ko so pa začele pod krinko OF na Dolenskem gorati hiše in vasi, ko so bili poplavljeni premogokopi, uničeni in zažgani največji industrijski obrati in so bili desetisoči rojakov pomorjeni po bratski roki, takrat je tudi Dolenski prišel do spoznanja, da je komunizem ali njegovo orožje OF tudi njemu nevaren. Potem so se zbrali možje v vaških strazah, da bi iz svojega branili svoje imetje. Iz teh vaških strazh so potem nastali belogardisti in končno domobranci. Slična je zadeva tudi na Gorenjskem, tudi tukaj menijo nekateri, da komunizem Gorenjecem ni nevaren. Govornik je potem podal nazorno silko o delavskih razmerah v Sovjetski zvezi, delavskem raju in je poslušalce lahko prepričal, da so vse objube komunistov gradovi v oblakih. Komunizem ne more rešiti delavskih vprašanj in jih tudi neče. Opozoril je na to, da bo v novi Evropi napravljeno mesto vsem narodom, ki ga bodo s svojim sodelovanjem zaslužili. Komunizem ne bo zmagal, delavstvo pa ima dolžnost, da da na razpolago vse svoje moči za uničenje boljševizma in plutokracije.

Da so stvarna izvajanja padla na plodna tla in tudi gorenjskemu delavcu brez olpešave pokazala pot resnice, dokazujejo besede priznanja iz vrst delavcev, ki so se vse ujemale v tem, kako potrebno je bilo, da se je v teh resnih časih slišala resna beseda.

Splošno pa se je izrazila želja, naj se takoj z vsemi sredstvi prične in vzdrži do konca v boju proti komunizmu, tolpam, OF ali kakršnega koli imena. Tako je gorenjski delavec odgovoril vsem tistim, ki so šli v gozdove in so z ropom, umorom in požigom postali grobarji lastnega naroda.

## Neizprosno stopnjevanje povračila

## London je doživel najhujšo noč - Orožje „V 1“ je prišlo v velikih jatah

Stockholm, 25. julija. Angleži poročajo z očitno poparjeno modulacijo glasu o trajnih vletih izstrelkov orožja »V 1«. V Stockholmu došla švedska poročila odkrijejo celó, da se je ofenziva »V 1« stopnjevala da nikoli tega in da je angleško glavno mesto preživelo najhujšo noč od začetka nemškega povračilnega obstreljevanja. Celó na angleški strani priznavajo povečane smrtne žrtve in stvarne škode.

Nemška razstreliva se tako rekoč »vale«, tako se izražajo nevtralna in ameriška poročila, v Južno Anglijo. »Associated Press« je poročal v sredo zvečer: zadnjih 24 ur spada med najtežje od začetka bombardiranja Londona in Južne Anglije z roboti. Bombe ne prihajajo posamič, ampak tako rekoč v salvah. Bombardiranje z roboti se je, tako meni ameriška agencija, znatno stopnjevalo, odkar se je začela angleška ofenziva v Normandiji. Švedska poročila citirajo londonske liste od srede zvečer, na pr. »Evening Standard«, čegar dopisnik govori glede južne obale o »velikem napadu z letnimi bombami, ki se vali preko morske ožine pri Doveru in Rokavski preliv«. Londonska cenzura seveda prepoveduje natančnejše navedbe. Predvsem se ne sme povedati nobena, tudi ne najmanjša podrobnost o škodah. Kljub temu si lahko napravimo približno sliko, kaj se je med temi »doslej najhu-

šimj 24 urami za London moralo pripetiti v področju angleškega glavnega mesta.« Državni podtajnik Balfour je v Spodnji zbornici gladko odklonil vsako izjavo glede »V 1«. Izmotaval se je iz močne situacije z opazko, da trenutno ni priporočljivo, objavljati kakršnekoli protikrepe.

Dopisnik »Morgon Tidningena« ugotavlja: Naval letedih razstreliv je menda postavil obrambo pred docela nove nepričakovane probleme. Angleško zračno orožje je v zadnjih dnevih poskušalo, dvigniti razpoloženje londonskega prebivalstva in se širokosti »užitvami o dozdevnih uspehih lastne preprečevalne ofenzive proti bombam. Tudi besni teroristični napadi na München so imeli pri tem pomen, da vzbude vtis, kakor da se morajo tem zadeti kakšne za proizvodnjo orožja »V 1« važne točke. To je bila seveda samo preteza za nadaljevanje zločinskega terorističnega vojskovanja proti nemškemu civilnemu prebivalstvu in proti evropskim kulturnim mestom, čisto po metodah zadnjih dni.

Nemški odgovor obstaja v poostrenem obstreljevanju z »V 1«, ki prihaja sedaj kakor toča v angleško glavno mesto, in ki bo morda Angležem pokazalo, da prihaja povračilo, morda ne vedno na mah, morda korakoma se stopnjujoč, ampak neizprosno.

## Fronta presenelljivega oboroževanja

## Smo na tem, da razvijemo skrajno moč - Skrbi naših sovražnikov

Pod naslovom »Dohiteli bom«, objavila v zadnji številki časopisa »Das Reich« znani novinar Hans Schwarz van Berk opazovanja o položaju, ki se nam zde v posameznih delih dovolj omebne vredne, da se z njimi spozna tudi širši krog čitateljev. Schwarz van Berk piše med drugim sledeče:

»Za našo težko »jujučo se fronto stoji že nekaj časa druga, ki vedno bolj napreduje in se vedno bolj bliža točki, ko bo posegla vmes. Je to fronta napredujočega, presenelljivega oboroževanja. Njej ni treba bahačev. Ona je pod posebno zaščito molččnosti. »V 1« je nerešena tajna beseda z znatno razanco živcev. V njej se objasnjuje, kaj mi označujemo kot duševno novo ustvarjanje v oboroževanju in nobeden drugi kakor zračni maršal Haaris je njegovo pojavo označil kot pričetek nove epohe zračne vojne. Že nekaj dni se presenelljivo potapljajo v Rokavskem prelivu sovražne vojne ladje. Snov je v bojnih sredstvih naše vojne mornarice. Nova šifra z novim ključem in držana v tajnosti. V domovini pa se pripravljajo nadalje reči, ki dajo sovražniku povod, da ne pretrgoma razširja svoje zračne napade, ker vzame ti stvari zares in se mu zdi, da so vsepovsod na vseh koncih in krajih. On upa, da jih bo zadel v zadnjem trenutku ali da bo vsaj uničil transportna in gonilna sredstva, s katerimi se privedejo do uporabe. Pri tem tava v temi, ker nima pojma, s kakšne razdalje, s kakšnimi pogonskimi sredstvi in na kakšno daljavo lahko učinkuje. Bolj skupaj stisnjena na trdnjavo Evrope, nam sedaj nastajajo nova dalekosežna sredstva.

Če so vpride prvih dokazil, da prihajamo s tehnično preobrazitvijo in oborožitvijo na

novu, še dvomljivci, se ne morejo prepričati z vpogledom v nadaljnje poedinosti. Njim bi pa privoščili, da bi bili tik pred invazijo napravili potovanje z Grođadmiralom Dönitzem na atlantsko obalo in da bi ga doživeli v krogu njegovih mornarjev in častnikov. Dvomljivcem bi bilo lahko ponudili vrsto sedišč na zadnji oborožitveni konferenci ali 48 urno potovanje do nekih oborožitvenih obratov, da bi videli, kaj se bo iz temne zemlje krila vzpelo v zrak. Večkrat imponirajo številke, da prepričajo ljudi, in tudi tukaj so na delu ljudje z »oljo.«

Schwarz van Berk govori potem o nekih pojavih na sovražni strani, ki jih povzame kot neke vrste prehitrega dokončnega razpoloženja. »To postojl pri vseh trehudeleženjih, čeprav iz različnih razlogov in v različnih stopnjah. Kar se tiče naših vzhodnih nasprotikov, k temu dodaja: »Sovjetov ne pozna nihče glede njihovih rezerv. Ali njihove žrtve, to ve vsak, nakrlljujejo naše in one njihovih sredstvih zaveznikov mnogokratno. Čeprav se da pripisati Stalinu velika mera brezčutnosti, je on le računar, ki primerja bodoče razmere številke in za orožje sposobnih letnikov, lastne številke in one svojih trenutnih zaveznikov in sovražnikov, številke, s katerimi bo moral stati v koaliciji ali v bodočih frontah. Dalekosežna območja njegove dežele so opustošena, narodi propadli ali pobegli, častniški zbor večkrat porošen, ljudje v svojih oblekah in škornjih siromašnejši od naših po bombah razdejanih mest, torej res do sedaj samo proletarski zmagovalci, medtem ko so zavezniki komaj zmanjšali svojo stopnjo življenja. Sovjetski državljanji pa so prišli po tej vojni v stike polne slutenj z ostalim svetom, po pogledu nemških vojakov in njihove opreme, po ame-

## ZRCALO ČASA

Führer je podelil odlikovanje Ritterkreuz des Eisernen Kreuzes (viteški križec železnega križa) 44-Unterscharführerju Egonu Christophersenu iz Ströby na Seelandskem kot prvemu danskemu prostovoljcu za njegovo junaško bojevanje v hudih bojih pri Narvi sredi junija t. l.

Kido je sklical konferenco državnikov. Kakor zve poročevalna agencija Domei je teno (japonski cesar) naročil markizu Koichi Kidu, naj mu prednaša svoje nazore o sestavi japonske vlade. Kido je sklical konferenco vodečih državnikov vstevši sedem prejšnjih ministrskih predsednikov in predsednika tajnega kabineta v cesarski palači, katere se je udeležil tudi general Tojo.

Da krijejo takojšnjo potrebo vojakov, bodo po odločbi angleškega vojnega sveta prevdli znatno število pripadnikov britanske vojne mornarice v armado, kakor javlja »Daily Mail«. Ta ukrep pri narodu ni posebno priljubljen, kajti ti pomorščaki so se oglašili kot prostovoljci za britansko vojno mornarico in ne za armado.

Kakor poroča »Daily Mail« so izbruhnili v Bristolu vojaški nemiri, ki so imeli za nujno posledico, da sta posegla vmes vojaštvo in redna policija s strelnim orožjem. »Pri teh krvavih pretepih niso bili udeleženi nobeni britanski, ampak izključno tuji vojaki«, tako pristavljajo. Bili so torej zavezniki iz Zedinjenih držav.

Kanadske zgube do invazije so sedaj uradno navedli s celotno 37.673 možmi, skoraj izključno mrtvimi in ujetniki; od tega števila odpade na zračne bojne sile 14.317.

Newyorški nadžupan polžid la Guardia je bil, kakor poroča Washingtoner Post po Rooseveltu pozvan, naj se pelje v Italijo, da bo interveniral pri Bonomijevi vladi zaradi nastalih notranjepolitičnih težkoč.

Po nekem poročilu »Economista« je znani angleški narodni ekonom profesor Bowley v nekem predavanju ugotovil, da znaša število delovnih dni, ki jih je Velika Britanija izgubila po stavkah, 5,5 milijonov.

Britanski poročevalni urad Reuter poroča o vdoru severnoameriških čet v St. Lo: »St. Lo predstavlja sedaj kup razvalin. Človek skoraj ne bi verjel, da se je tukaj kedaj nahajalo mesto. Kajti sedaj je osvojitve mesta po Amerikancih samo prazna zmaga.«

rikanških filmih in skladiščih, orožju, orožju in vozilih, po zasledbi Vzhodne Poljske, baltskih držav in Besarabije. To vse je vzbudilo v njih zahteve po višjem načinu življenja. K temu pride častilakomnost in nestrpnost ruskega človeka, da bi postal bolj ameriški kakor so sami Amerikanci, Torej tudi tukaj želja, da se pride do konca.«

Pisec zaključuje svoja izvajanja z opozorilom: »Bli moramo torej hladnokrvni in tudi trenutno ne pozabiti, da vsaki izmed sovražnikov še stoji pred svojimi večjimi skrbmi, medtem ko smo mi na tem, da razvijemo svojo skrajno moč, nepričakovano, z iznajdbami bogato, po ranah in brazgotinah zajamčeno silo, ki bo vojno tako vojaško kakor tehnično in tudi psihološko in politično povsem preudarno skončala.

## Moskva priganja Eisenhowerja

Stockholm, 23. julija. V časopisu britanske delavske (Labour) stranke »Daily Herald« ostro kritizirajo počasni potek britansko-ameriških operacij na invazijski fronti. V poučenih krogih razlagajo ta članek s sovjetskimi vplivi. Brez dvoma se vplivala nanj neka mesta sovjetskega veleposlanstva in je ta članek v zvezi s predstavitvami, ki jih je Moskva v teku zadnjih 14 dni vložila v Londonu. Moskva je več kot nezadovoljna z obotavljajočo se strategijo Eisenhowerja in Montgomeryja. Novi obupni napori Britancev in Amerikancev na invazijski fronti se morajo razlagati s tem pritiskom Moskve, Eisenhower in Montgomery sta baje dobila navodilo, da morata povzročiti odločitve ne glede na vse zgube, najmanj pa znatno razširiti sedanje, za večje operative svrhe veliko preozko mostišče v Normandiji. Silni napadi zadnjih 48 ur in poostrena uporaba zračnega orožja so posledica te po želji Moskve izdane naredbe.

## Mobilizacija na Letonskem

Riga, 23. jul Razglašeno vzhovno-je poveljnika v baltskem prostoru in Höheren 44- und Polizeiführers Ostmann pozivajo letonski narod na boj in na delo v okviru obrambe ogroženih mej. Ukrepe za povečano uporabo za orožje sposobnih ljudi je izdal Generalinspekteur legije letonskih prostovoljcev 44., Gruppenführer Bangerkis, v tem ko civilno prebivalstvo pritegne prvi glavni ravnatelj avtonomna uprava general Dankers

## Bojevali so se kakor še nikoli

Stockholm, 25. julija. Nemške čete se pri St. Lo fanatično upirajo, mora ugotoviti »United Press« v nekem poročilu iz zaveznškega glavnega stana. Med Lessay in St. Lo so prišli ameriški napadi v kritično fazo in se morajo označiti kot posebno zgubonosni. Čete Zedinjenih severnoameriških držav se morajo bojevati pod posebno neugodnimi prilikami in na svetu, ki sestoji večinoma iz malih obdelanih polj, ki so odana od nasipov in kanalov. Napredujejo samo počasi in z velikimi mukami. Nemški odpor je »popolnoma fanatičen in ogorčen. Nemci se bojujejo kakor še nikoli. Amerikanci napredujejo lahko samo, če se ne bodo ozirali na zgube.

AMTLICHE BEKANNTMACHUNGEN

Beschränkung des Reiseverkehrs bei der Deutschen Reichsbahn

Vom 17 Juli 1944 0 Uhr an wird der Reiseverkehr beschränkt. Ohne besondere Bescheinigung sind nur noch folgende Reisen zulässig: Auf Entfernungen bis 100 km in Eil- und Personenzügen. Auf Netz- und Bezirkskarten (nur gegen Bescheinigung erhältlich).

Reisezweck: Dienst-, Geschäfts- und Berufsfahrten. Bescheinigung der Behörde bzw. der ein Reichsiegel führenden Körperschaft für die bei ihnen beschäftigten Gefolgschaftsmitglieder (s. Anm. 1).

Reisen zu persönlichen Zwecken s. Anm. 2. a) Kur. Bescheinigung der Polizei gegen Vorlage einer ärztlichen Bescheinigung. Bescheinigung des Arztes oder der Krankenanstalt.

Bei Umquartierungen Bescheinigung der Polizei gegen Vorlage der Abreisebescheinigung oder der Bescheinigung des Ernährungsamts über Ummeldung der Lebensmittelkarten.

Bei Umquartierungen Bescheinigung der Polizei gegen Vorlage der Abreisebescheinigung oder der Bescheinigung des Ernährungsamts über Ummeldung der Lebensmittelkarten.

Bei Umquartierungen Bescheinigung der Polizei gegen Vorlage der Abreisebescheinigung oder der Bescheinigung des Ernährungsamts über Ummeldung der Lebensmittelkarten.

Bei Umquartierungen Bescheinigung der Polizei gegen Vorlage der Abreisebescheinigung oder der Bescheinigung des Ernährungsamts über Ummeldung der Lebensmittelkarten.

Bei Umquartierungen Bescheinigung der Polizei gegen Vorlage der Abreisebescheinigung oder der Bescheinigung des Ernährungsamts über Ummeldung der Lebensmittelkarten.

Bei Umquartierungen Bescheinigung der Polizei gegen Vorlage der Abreisebescheinigung oder der Bescheinigung des Ernährungsamts über Ummeldung der Lebensmittelkarten.

Telegrafische Bestellungen von Fahrausweisen werden nicht angenommen. Anmerkung 2: Nach und von Ostpreußen sind diese Reisen nicht zugelassen.

Landesernährungsamt Kärnten. Käsesonderzuteilung in der 65. Zuteilungsperiode. Das Landesernährungsamt Kärnten gibt für den Reichsgau Kärnten und als Referat Ernährung und Landwirtschaft des CdZ für die besetzten Gebiete Kärntens und Krains bekannt.

Der Reichsstatthalter in Kärnten Der Chef der Zivilverwaltung in den besetzten Gebieten Kärntens und Krains. IVd-Pb-34-a 1944 Pb-34-a-1944/K

Bekanntmachung über Erzeuger- und Verbraucherpreise für Speisefrühhkartoffeln der Ernte 1944. Für Speisefrühhkartoffeln der Ernte 1944 gelten vom 27. Juli bis 2. August 1944 nachstehende Preise:

Table with 4 columns: Größtenklasse, II, III, IV. Rows for I. Erzeugerfestpreise and II. Verbraucherhöchstpreise with sub-rows for different quantities (100 kg, 50 kg, 25 kg).

Im Übrigen gilt die Anordnung über Preise und Handelsspannen für Speisefrühhkartoffeln der Ernte 1944. Zl. IVd-Pb-34-a-1944 und Pb-34-a-1944-K vom 5. Juli 1944.

Warta-Seife Kundendienst. Ein guter Rat der Seife spart! In 9 von 10 Fällen genügt kaltes Wasser zum Händewaschen. Warmes Wasser ist ein Seifen-Fresser.

Blumenkohl und Kohlrabi sucht die schädliche Kohlfliege besonders heim. Schützt deshalb die jungen Kohlsetzlinge durch Begießen mit dem ungiftigen Forbiat.

ZAHVALA O priliki težke zgrube naše nad vse ljubljene hčerke, sestre, tete. Ambroschtsch Flore se zahvaljujemo vsem za izrečeno sožalje in daril cvetja, vencev in vsem onim, ki so spremili ljubljeno Floro na zadnji poti.

Mali oglasi Sluzbo dobi Sprejemem pečarskega vajenca, najraje iz dežele. Nastop po dogovoru. Anton Golob, pečarski mojster, Neumarkt. 3693-1

Sluzbe isce Gospodica s triletno hčerko, isče mesta gospodinje. Poudrbe na K. B. Krainburg pod »Resnac«. 3682-2

Prodaj Otrški športni voziček, dobro ohranjen, prodaj za RM 230. Naslov pri K. B. Krbg. pod 3696-6.

Kupim Kupim dobro kobilo, srednje velikosti staro od 4 do 8 let, tudi zaskočeno, ker jo rabim samo za poljska dela.

Ein Mehl an Leistung und Verantwortung wird heute von jedem gefordert. Daher sei vorichtig und setze Dich nicht leichtfertig gesundheitlichen Schädigungen aus!

Warnung! Am 17. VII. wurde am Bahnhof der Fa. Sittler in Krainburg, Bahnhof, ein 3-PS-Elektromotor No. 481.336, 380 bis 660 Volt, 1400 Umdr., 50 Per., entwendet.

Hansaplast Das größte Gut auf Erden ist Gesundheit! Wir wollen den Sommer nützen und uns durch Luft und Sonnenbader abhärten, denn vorbeugen ist besser als heilen — und außerdem auch leichter!

Johann Wegnuti Gefreiter v cvetoči mladosti, star 21 let. Padel je 4. junija na Vzhodu. Dragi Johann, mrtev si, a v naših srcih boš živel za vedno.

Menjam Kupim zensko kolo oziroma dam zanj pleteno žensko jopo (volneno) — razliko po dogovoru doplačam. Naslov pri K. B. Krainburg. 3665-15

Izgobljeno Dne 20. julija sem na potu iz Pševo do Wart (Stražišče) izgubil listnico z sred. vsoto denarja, mlevske karte, tobačne karte, Kennkarte, Legitimacija K. V. B. in dr. Najditelj se naproša, da najdene stvari vrne naslovniku ali na K. Bote, Krainburg. Denar in tobačne karte naj si pa pridrži kot nagrado. 3725-22

Razno Oseba, ki je zadnjo soboto v večernem vlaku Klagenfurt — Cilli našla tuj kovček, se naproša, da ga v redu vrne na dani naslov. Za nagrado si lahko pridrži jestvine. Grinthschar Jakob, Radmannsdorf 12 b, Burgsteig 2. 1533-23

Ein Wäschezerstörer? Alles unnötige Strapazieren der Wäsche muß heute unterbleiben. Im fünften Kriegsjahr ist die Wäsche nicht mehr so haltbar.

Henko zum Einweichen und Wasserenthärten. Ein Mehl an Leistung und Verantwortung wird heute von jedem gefordert.

BAUER & CIE SANATOGENWERKE BERLIN. Dne 17. julija je izgubil na skladišču Ing. Sittlerja v Krainburgu na kolodvoru elektromotor 3 PS. No. 481.336, 380 do 660 Volt, 1400 obr., 50 per. Kdor bi dal potrebne podatke za najdbo motorja, ali ga priinese, dobi nagrado. Obvestila poslati na: Baufirma Ing. Jakob Sittler, Krainburg, Alte Str. 5. Tel. 340. 5893-23